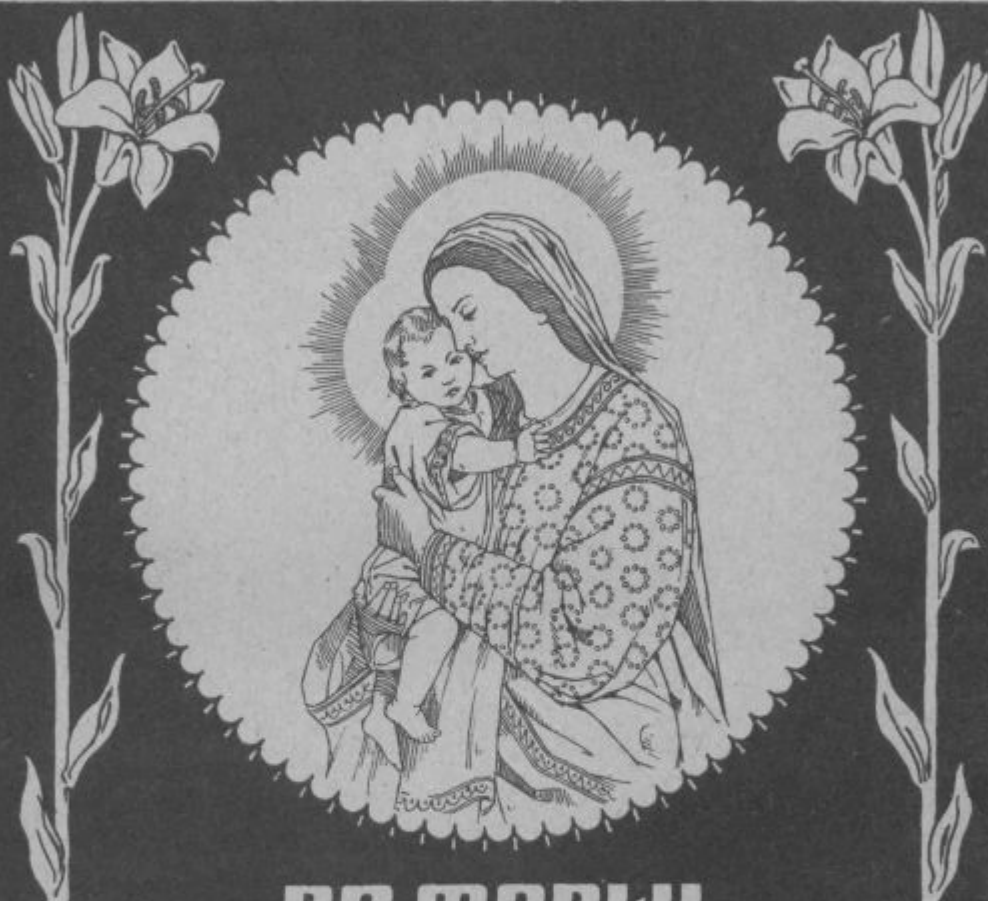

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXIV. 1926.

ŠT. 1. JANUAR.

Koledar apostolstva molitve ☉ Januar 1926

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Svetovno sveto leto

Mesečni zaščitnik: sv. Trije kralji (6.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Češčenje presv. Rešnjega Telesa v škofiji	
			ljubljski	lavantinski
1 2	Petek Sobota Novo leto Makarij, opat	Božji blagoslov na ves narod Prvi slov. kongres Srca Jezusovega	Ljublj. Trnovo Dobrava	Starigrd
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota Ime Jezusovo Tit sp. Simeon Silvit. Sv. 3 kralji Valentin š. Severin opat Peter š.	Družba Jezusova v Sloveniji Razmah duh. vaj po Sloveniji. Misijoni Društvo za razširjenje sv. vere. Detin. Klaverjeva družba. Pagani Kat. ver. časop. Bogoljub, Glasnik Dobre verske šole. Učenci in učitelji Bolni in bedni duhovniki	Babnopolje Planina p. R. Javorje Sv. 3 kralji Stari log Mozelj Mek. Repnje	Sl. Gradec a. Mari. Slor. Gradec a. Klir. Slor. Gradec boln. Sv. Janos ob Dravi Razbor
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota Sv. Družina Higin p. Ernest š. Veronika d. Hilarij š. Pavel pušč. Marcel p.	Obnova posvečenja družin Redovniki in redovnice v Sloveniji Stradajoči in zmrzujoči ubožci Živa vera. Varstvo mladine Preganjani kitajski kristjani Ljubezen do samote in duhovnih vaj Zidanje potrebnih cerkva. Poverjeniki	Begunje p. L. Olševak Borovec Trnje Unec Podzemelj Sora	Sr. Miklavž p. Sl. gar. Št. Uj. p. Turj. Št. Vid n. Vald. Pameče Dolič Št. Peter Kra. g.
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota 2. p. Razgl. R. pr. sv. Petra Marij m. Fab. in Bošl. m. Neza d. m. Vincencij m. Zaroka dev. M.	Večja udel. pop. službe božje Sv. oče in njegovi nameni Uslužbenci v hotelih, kavarnah in gostil. Bolniki in njih strežniki Najdragocenejši deklški biser Slovenski duhovniki v Italiji Zaročenci in poročenci	Železniki Lj. Sv. Peter Špitalič Kočevje Sela pri Kamn. Goriče Poljanica	Podgorje Sele Celje (mesto) Sr. Jožet n. Celjem
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota 3. po Razgl. Izpr. s. Pavla Polikarp š. Jan. Zlatoust Marjeta d. Franc. Saleški Martina d. m.	Jugoslovanski škofje in konkord. Izpreobrnj. sovražnikov sv. Cerkev Dušno pastirstvo po mestih Apost. sv. Cirila in Metoda Usmiljenje do invalidov. Trpini Kat. pisatelji in uredniki Pol zaspale Marijine družbe	Brezovica Vrhniks Mavčiče St. Oselca Goče Rakovnik Peče	Sr. Jožet nad. Celjem Celje (Mar. c.) Celje (Kapuc.) Celje (boln.)
31	Nedelja 1 predp.	Spreobr. plesalk. Ta mesec umrli	Senožeče	Celje (šol. ss.)

Prošnje.

Dr. Mar. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za zdravje ter Sv. Duhu za pravi poklic. — Mar. družbenka M. S. iz Koprivnice se priporoča Mariji Pomočnici na Brezjah, presv. Srcu Jez. in sv. Mali Tereziji za ozdravljenje živčne boleznii ter za več milosti v dušnih in drugih zadevah. — Mati priporoča Brezmadežni in sv. Srcu J. svojega sina, da bi zadobil pravo spoznanje v važni zadevi. — Duhovnik se priporoča presv. Srcu J. in sv. Mali Treziji za ozdravljenje želodčne boleznii.

Zahvale.

A. M. se zahvaljuje sv. Antonu za uslišane prošnje; — M. O. L. pa (vsled obljube) Mariji Pomagaj in sv. Mali Tereziji za zdravje po težki

boleznii. — I. M., žiri, se zahvaljuje za izboljšano zdravje Mariji Pomočnici na Brezjah. — M. M., žiri, izreka presrečno zahvalo Mariji Pomočnici, sv. Mali Tereziji in sv. Antonu za uslišano prošnjo v težki denarni stiski in v vseh potrebah dušnih in telesnih. — M. M. S. K. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Antonu P. za srečno vrnitev bratovo iz ujetništva; hkrati pa tudi za ozdravitev v hudi boleznii in za pomoč v potrebi. — Neki duhovnik se zahvaljuje sv. Srcu Jez. za srečno prestalo operacijo. — A. K. perarovski M. božji, sv. Antonu in sv. Nikolaju ter vernim dušam za uslišano prošnjo.

V novem letu vsem - srečo in blagoslov od Gospoda!

BOGOLJUB

„Mir ljudem, ki so Bogu po volji!“

(Lk. 2, 14.)

Samo en dan je v cerkvenem letu, ki mu je ljudska govorica prisodila častni naslov — »Sveti dan«. Božič — Sveti dan... Bog sam se je ponižal in si privzel človeško

revni in grešni človeški rod. Verno srce vidi v slabotnem in siromašnem betlehemskem Detetu svoje bogastvo in nebesa. A danes jih je mnogo tudi po slovenskih do-

Devica je porodila sina prvorojenca in ga položila v jaslí.

naravo; postal je po človeški naravi ne-bogljeno dete, a ni nehal biti vsemogočni Bog. Le radi nežnosti človeške podobe ga imenuje naš jezik — Božič (= Bogek).

Božič — Sveti dan, dan svetega veselja! Toda svetega božičnega razpoloženja ne sodimo po smrekah in drevescih, ki jih cele gozdove razpečajo po družinah mestnih hiš! Pravemu katoliškemu kristjanu 25. december ni dan smrek in lučic, marveč rojstni dan najvišjega Gospoda, ki je prišel rešit

movih, ki tega bogastva ne marajo, ne poznajo. O, kako prazno je svetovečerno in svetodnevno slavlje ob božičnem drevescu — brez jaslí, brez božjega Deteta! Tam, kjer so pozabili na Jezuščka, tam kjer so zavrgli včlovečeno Ljubezen božjo, je vse praznovanje brez jedra, brez pomena, brez sreče in veselja. In danes ni več malo takih, katerim je Božič samo še neka podedovana navada, dan za spremembo, ko si kaj boljšega privoščijo, ko si žele po stari navadi

»vesele« praznike. Nam vernim katolskim Slovencem — je Božič praznik vesele sreče, dan one iskrene radosti, ki jo rodi edinole prijateljstvo z Bogom. »Mir ljudem...« to oznanilo angelsko velja samo onim, »ki so Bogu po volji.« (Lk. 2, 14.)

Ce so tudi med Slovenci taki nesrečniki, ki jim Božič ni več vir notranjega, rajskega veselja, — kdo neki jih je odtrgal od vrelca sreče...? Ne bomo navajali vseh ubijalcev in uničevalcev pravega notranjega miru; vemo pa, da ne delamo krivice, če obdolžujemo zopet tudi ono časopisje, ki pred njim naši škofje, naši dušni pastirji vedno svare. Kdor se peča z verskomačnim in veri protivnim časopisjem, mora polagoma izgubiti ves verski čut. Takemu zaslepljencu je potem sveti Božič samo še star običaj, ne več praznik sreče in miru. Božič stoji in pade s Kristusom.

Nam je Jezus Sin božji, ki se je včlovečil za nas. Jezus je človek — ki je Bog. To je temeljna resnica, ki smo zanjo pripravljani tudi umreti, če bi bilo treba. Za to resnico so tekli potoki muče-

niške krvi; za to resnico so umirali milijoni najplemenitejših kristjanov. K temu verskemu poglavju so pisali svoj »Credo« (verujem) največji učenjaki, najtehtnejši znanstveniki. Na to resnico se naslanja kultura dveh tisočletij...

Božanstvo Kristusovo je svetovno - zgodovinsko dejstvo, ki ga ne izbriše nobena svetna sila, še manj pa dvomljivost v zemeljstvo zatopljenih površnežev.

Jezus je Bog, ki je človek. To je veliko čudo svete noči: Bog pride k nam in postane eden od nas. Bog sprejme človeško naravo in se poniža, da stopi v družbo grešnih ljudi. O res, nepojmljiva skrivnost!

Pridite in molimo božje Dete, ki nas že v jaslicah uči božje pravičnosti in božjega usmiljenja. Svet mora zadostiti za greh, a sam tega ne zmore; zato se poniža božji Sin, da se žrtvuje za nas in v našem imenu. Pridite, molimo in užigajmo svoja srca ob Srcu ljubezni polnega božjega Deteta!

Pridi stvar — k Stvarniku!

Sv. maša — središče vse bogoljubnosti.

Dr. J. E. Solnce,

Neskončnega nebeškega Očeta najbolj častimo z daritvijo, z žrtvijo. Zakaj?

Prvič zato, ker je daritev po svoji naravi javno češčenje Boga; cela občina, vse ljudstvo se klanja Bogu, ker mu prinaša viden dar. V starem zakonu so mu darovali vsem vidne poljske pridelke in živinčeta; v novem zakonu se mu je enkrat daroval Jezus Kristus v svojem vsem očitem človeškem telesu, sedaj pa se mu daruje pod vidnima podobama kruha in vina. A če nebeškega Očeta slave vsa ljudstva, vsi jeziki, je več, kakor če eno srce kipi k njemu.

Drugič najbolj častimo neskončnega Očeta z daritvijo, ker je daritev razdejanje, uničenje stvari radi Boga. Kaj pa priznavamo s tem? Da je naš Oče v nebeših najvišji Gospod, da zanj ni škoda nobene stvari. Z enim samim dejem volje, z enim; bodil more Bog ustvariti milijone bogatejših svetov kot je naš in potem najkdo reče: te nespridene stvari je škoda za Gospoda. Zato so judovski duhovniki v svoji verski omlačnosti in kratkovidnosti tako silno grešili, ko so prinašali pohabljenе stvari na oltar. Z žrtvijo priznavamo, da je nebeški Oče v svoji nedostopni luči gospodar nad življenjem in smrtjo, začetek

in konec, alfa in omega (Raz. 1, 8). Kri teče na oltarju in do nebes vpije: »Ti si Gospod.« Nam estna kri teče in človek govori v svojem srcu: »V duhu ponižnosti in skesanih src nas sprejmi, Gospod« (Darov. pri sv. maši). Tam teče tuja kri; naša bi morala teči, zaslužili smo to s svojimi grehi. Tam teče kri: če se že ne smemo zoperstaviti grehu s krvjo, hočemo vsaj svoje telo, svoje srce v sužnost devati in odmirati svetu; poželenju oči, poželenju mesa in napuhu življenja. — Pri vsaki daritvi se stvar uniči, postavi v stanje smrti. Tudi pri sv. maši je Jezus Kristus na oči v stanju smrti. Kri je za čute ločena od telesa, dvojna posvetitev je skrivnostni meč, ki ju je na oko razločil. Na oko — in to je za daritev, za javno češčenje Boga, zadosti.

Tretjič najbolj častimo Boga z daritvijo, ker imamo sedaj v novem zakonu daritev Jezusa Kristusa samega. Tu dajemo Bogu neskončno čast. Dasi je bila daritev starega zakona najvišji način češčenja božjega, vendar niso mogle one daritve dati Bogu zadoščenja za greh, niso mogle očistiti vesti človeške (Hebr. 9, 9). Le Kristus, veliki duhovnik prihodnjih dobrin, ki je v svoji lastni krvi stopil enkrat

v najsvetejše, je našel večno odrešenje (Hebr. 9, 12). In to neskončno češčenje božje se ponavlja vsak dan na naših oltarjih, zato je sv. maša središče vse bogoljubnosti.

zapovedljivo delavce v svoje okrilje. Kje je veliko življenje, kje se odigrava usoda človeštva? Kdo, ki bi površno gledal, bi mislil; tam kjer se razvija življenje s takim šumom. A ni res. Vse tekanje, bobnanje

Molim te, presveta Rešnja Kri Jezusova, zame prelita na križu.

Strni vsa druga češčenja Boga v eno češčenje, povsod imaš končno hvalnico, kakor nič pred neskončnim Veličastvom božjim; le kjer imaš Jezusa Kristusa, imaš neskončnost proti neskončnosti. Zjutraj, ko komaj slišno prizvanja zvonček k povzdigovanju, hite ljudje zamišljeno mimo cerkve na delo, vozovi drdrajo, bobnijo lokomotive, tovarne kličejo monotono in

in brlizganje bo prešlo kot sled enodnevnega gosta, rane Jezusove pa se bodo zasvetile kot solnce nad sosesko vseh ljudstev. Komaj slišno prizvanja zvonček ob povzdigovanju. Zares »vere tu es Deus absconditus, Deus Israel salvator«, ti si skriti Bog, Bog Izraelov, Odrešenik (Izai. 45, 15). Kako je treba prisluhniti, da človek najde prave veličine!

Zahvaljen bodi, Gospod!

125 let. Minila so, odkar je pognala nova mladika na mogočnem drevesu svete Cerkve. Anton Martin Slomšek je bil takrat rojen. Rastla je ta mladika in pognala nešteto manjših, a vsem je dovajala dovolj soka iz debla, da niso usahnile in odpadle. Duhovnik sv. Cerkve je bil, pastir duš, škof je postal, in vsem onim, ki so mu bili izročeni, je bil skrben vodnik k Bogu.

Pa ne samo za te, za cel naš narod je skrbel. Njegova beseda je prišla po njegovih knjigah v sleherni slovensko selo. Vsi so mu bili enako dragi; zreli možje in življenja polni mladeniči in mladenke in nedolžni otroci. Z vsemi je znal občevati. do vseh se je znal ponižati in vsem je znal dati tega, česar jim je manjkalo.

A česa so vsi pogrešali? Sam je tako priprosto povedal v eni izmed svojih knjig: »Ljudje so lačni Boga.« Boga je hotel dati vsem, Bogu je hotel odpreti vrata povesod, Boga je hotel v javnem življenju, in zato je hotel Boga tudi v duše posameznikov. Pravega živlega Boga je hotel dati ljudem, ker je vedel, da po tem hrepene. A kje je ta? V najsvetejšem Zakramentu! Bali so se skoraj v tisti dobi Kristusa. Bali so se ga, ker niso znali za njegovo ljubezen, a vendar so hrepenele po njem; lačni so bili Kristusa in Slomšek je hotel ljudstvo nasititi z njim. Njegovo sv. Meso. njegovo sv. Kri jim je hotel dati okusiti v polni meri.

Za pogostno prejemanje sv. obhajila je deloval. Ni se bal pred sodka, da tisti, ki pogosto pristopajo h Gospodovi mizi, nevredno prejema Kristusa, bal se je bolj za one, ki prihajajo samo parkrat v letu k sveti večerji, da le-ti niso vredni Kristusovega telesa. Ni mu bilo dosti, da kdo prejme sv. obhajilo enkrat, ali dvakrat na leto, vsak mesec je vabil vse po vrsti h Gospodovi mizi in še večkrat jih je hotel imeti pri Gospodu. Mi moramo biti prijatelji božji; a kakšni prijatelji bi bili, če bi se ne odzivali njemu, ki nas vsak dan vabi:

»Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in jaz vas bom poživil.« Živega Kristusa je hotel dati dušam v pogostnem sv. obhajilu.

Tako Slomšek davno poprej, preden je izšel odlok sv. očeta Pija X. o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu. 20 let je minulo od tega velikega za prenovitev krščanstva tako važnega odloka. Kristus je takrat po sv. očetu zaklical vsemu svetu: »To je kruh, ki je prišel iz nebes. Ne kakor so vaši očetje jedli mano, in so umrli. Kdor je ta kruh bo živel vekomaj.« (Jan. 6. 58.) Kakor so Izraelci v puščavi vsak dan jedli mano, moramo tudi mi dan za dnem uživati kruh iz nebes. Jezus to želi radi nas, da bi mi združeni z njim mogli krotiti svoje poželenje se varovati greha in rasti v čednostih. Tako pravi odlok.

Na vse težkoče, ki so bile mnogim ovira pri pogostnem prejemanju sv. obhajila, odgovarja odlok. Ne sme nas ovirati od vsakdanjega sv. obhajila ne starost, ne stan, ne strah pred človeško nevrednostjo, ne kaj drugega; da imamo le posvečujočo milost božjo, to je, da nimamo smrtnih grehov, in da s pravim namenom pristopamo h Gospodovi mizi, govori odlok dalje. Seveda moramo ohraniti vedno globoko spoštovanje pred najsvetejšim Zakramentom in se vselej, vsak po svojih močeh, pripraviti in zahvaliti za prejem sv. obhajila.

125 let je minilo, odkar je bil Slomšek rojen in 20 let je minilo, odkar je Kristus po svojem velikem služabniku Piju X. izrečno potrdil, da je bilo Slomškovo evharistično delo pravo in dobro.

Judovsko ljudstvo je začelo zapuščati Kristusa, ko jim je obljubil kruh iz nebes. A Jezus je rekel: »Ako ne boste jedli mesa Sina človekovega, ne boste imeli življenja v sebi.« Mi pa hočemo živeti, večno živeti. zato hočemo pogosto uživati kruh življenja. In še druge bomo pripeljali nazaj h Kristusu, da tudi ti okusijo njegovo sladkost in nanovo ožive v Kristusu. Za te bomo večkrat tudi pristopali k sv. obhajilu in zanje molili. Veliki Pij in naš dragi Slomšek, molita z nami!

*Ugledali so Dete z Marijo, njegovo materjo, ter ga molili; in odprli so svoje zaklade
in mu darovali zlata, kadila in mire.*

Mala skrivnost.

A. K.

Bog govori ljudem redkokdaj v besedah. Njegove besede so dejanja. Njegova pota so bližnjice, po katerih rad hodi vsak, ki jih pozna. Vendar kako tiho se vrti vesoljstvo po začrtanih, večnih zakonih, in se zdi, kakor da so ti zakoni tako jekleni, da ne potrebujejo gospodarja, zato kdo zdvomi, da ni Njega, ki je, brez katerega ne bi bilo ničesar.

Največje veselje Bogu pa je človek. Kakor da se sučejo božja dela samo okrog teža bitja, ki, naj se prizadeva ali ne, uživa vso naklonjenost Boga.

Kako vse drugače se pa suče naše življenje v razmerju do Boga! Nekateri vedno samo pričenjamo, pri vseh posebnih prilikah začenjamo, kakor sami zagotavljamo: popolnoma novo življenje. Drugi sploh ne začenjajo, so kristjani, tudi verniki, pa brezbrizni za globlje duhovno življenje. Duhovno življenje, menijo, da spada za samostanske zidove, kjer so ljudje obsojeni, da tako žive. Ne motimo se in ne slepimo samega sebe. Gotovo je, da v samostanih vlada duhovno življenje, ki je gotovo čistejši odtis idealne slike duhovnega življenja, a v svetu, za svet velja isto pravilo, velja ista zapoved, da moramo biti »popolni, kakor je naš nebeški Oče popoln«.

Spričo najnovejših svetniških proglašenj, zlasti sv. Terezije Deteta Jezusa, ki nam je stopila kot svetnica tako blizu, poizkusimo tudi mi svoje vsakdanje življenje prepojit z drugim kvasom, da ne bo naše življenje plitko, vsakdanje, brez napredovanja. Zakaj takrat, kadar smo globlje pogledali vase, vidimo in spoznamo vso revščino, vse slabosti in morda še kaj več. Kako hitimo delati močne sklepe! A ko se povrnemo v vsakdanje življenje, pa na sklepe navadno pozabimo. Nismo našli prave smeri.

Današnji čas stremi za tem, da dá posamezniku tisto dostojanstvo, ki mu gre. Odtod ves napor organizacij. Isto teženje gre tudi v duhovnem svetu. Ustvariti moramo dobro podlago, da nam ne bo treba vedno znova začenjati. Tu se začenja prva stopnja navzgor. Pravo spoznanje dobrega in resno hotenje doseči to dobro!

Duši je treba odpreti vratca, treba je najti pravi ključ, pa je morebiti samo eden, ki dobro odpre. Koliko jih je, ki niso nikdar odprli vratc svojih duš! Vsi njeni zakladi so ostali zakopan talent.

Kako priti do svoje duše? Kako nuditi ji hrane, moči in vztrajnosti na poti k Bogu? Ali naj vam razkrijem to skrivnost?

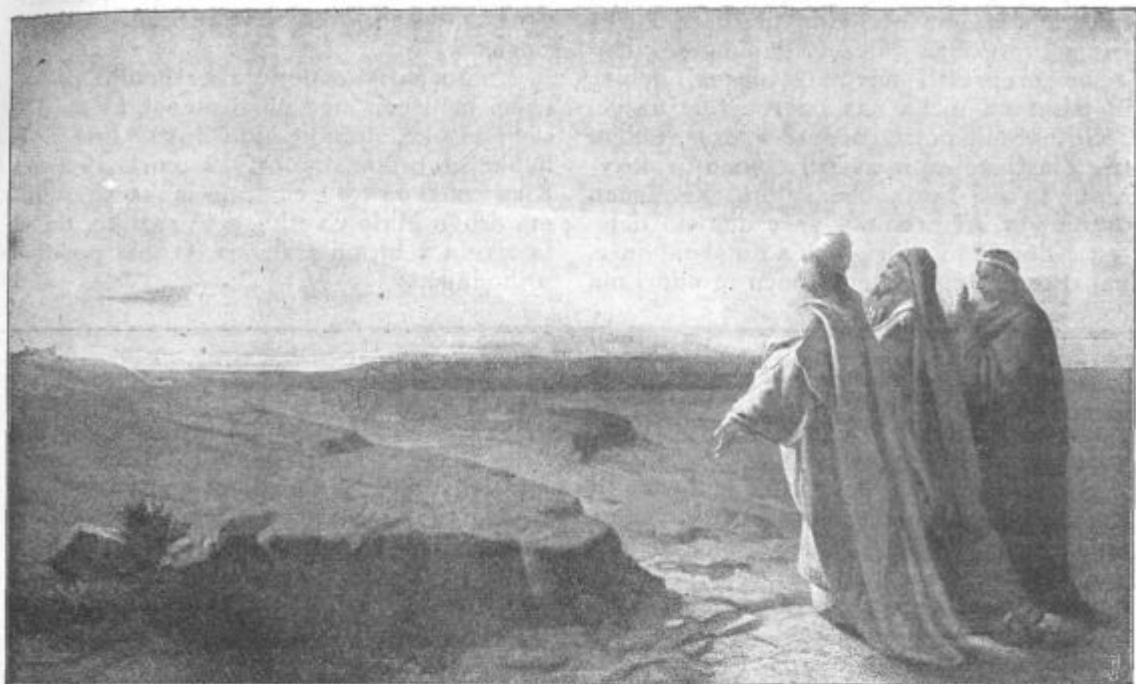
Znameniti pater Cassian Karg, kapucin, je izdal drobno knjižico, ki nosi naslov: Mala skrivnost, ključ do notranjosti. Knjižica je izšla v 7. izdaji v 140.000 izvodih, in to v dveh letih.

Naj vam povem zgodbo: Mala Marga iz Porenja, stara 12 let, si je izbrala svojo skrivnost v prelepi misli: »Jezus, jaz te ljubim.« Ko se zjutraj zbudi, je njena prva misel: Jezus, jaz te ljubim! To ponavlja vsak dan med oblačenjem, in njeno srce polje veselja. Prej je bila drugačna. Vstajala je počasi in bila čmerna. Odkar pa pozna »malo skrivnost«, se je veselje vselilo v njeno srce. Ko gre v šolo, vedno misli: Jezus, ljubim te. Vsakdo, ki jo vidi, je je vesel: To je gotovo priden otrok, tako skromen in tako zbran. V šoli je Marga pazljiva in pridna. Učiteljica jo najbolj čišla. Med poukom ne more misliti toliko na svojo skrivnost, a ko se vrača domov, je zopet njen prvi pozdrav: »Jezus, ljubim te.« Mati jo ljubi nad vse. Mnogokrat vprašuje: »Marga, odkod to, da si tako pridna, prej nisi bila?« Deklica se ji smehlja in noče izdati svoje skrivnosti. Med otroki je vesela in prijazna. Vse male težavice prenaša rada in meni: male žrtve morajo spremljati malo skrivnost. Najbolj ji pomaga, da se očuva čisto na duši in na telesu. Ako hoče gojiti skrivnost, ki jo združuje z Bogom, potem ne sme žaliti svojega najboljšega prijatelja. Njena mala skrivnost pa jo je napravila že pravega apostola. Okrog sebe zbira mlajše varovance in jih vadi v tej skrivnosti. Ljubezen do Zveličarja jim hoče zanetiti v srcih. Sijajno se ji to posreči.

To naj vam služi za zóled. Lahko bi vam našteval zglede iz življenja starejših in vseh poklicev, pa sem vzel najmlajšega predstavnika, ker bistvo »skrivnosti« gre ravno za besedami Gospodovimi: »Ako ne postanete kakor otroci...«

Mala skrivnost je torej pravo dihanje naše duše. Izberemo si kakršnokoli misel, kolikor mogoče kratko, in si jo osvojimo. Ako to misel večkrat ponavljamo, ne mehnično, marveč toplo, da nam je to najlepša misel, ki nas more storiti vesele, dobre, srečne, potem imamo svojo »malo skrivnost«.

Skrivnost naj bo primerna poklicu, ki ga kdo vrši. In ta

Zvezda, ki so jo videli na Vzhodu, je šla pred njimi.

Dete pa je rastle, vedno bolj polno modrosti...

skrivnostna misel naj nas vedno spremlja. Pri vsem našem opraviilu, pri našem trpljenju in veselju. »Jezus, ljubim te!« Hočemo preprečiti nevoljo, »Jezus, ljubim in misel na njega nas odvrne od žalitve. Smo morebit potrti, čemu? »Jezus, ljubim te.« Zlasti zjutraj in zvečer gojimo to skrivnost, to naj bosta oba žeblja, ki močno držita vrv, ki prepleta naše dnevno delo.

Kdor še ni našel ključa do svoje duše, naj seže po tem malem ključu in odprl mu

bo bogastvo božje, ki ima svoje zakladnice v naših dušah, ako so združene s svojim Bogom.

S to skrivnostjo v srcu hodijo danes tisoči in tisoči, med njimi mnogi, ki so dosegli visoko stopnjo popolnosti. Ena najljubkejših prikazni je l. 1919. umrla 19 letna Klara Boscher, ki jo lahko nazivljemo drugo Malo Cvetko, s to razliko, da je ta živela v hrupu življenja. O njej posebej prihodnjic.

Zlata mati.

J. M.

Ime njeno — je zaznamenovano v knjigi življenja. V večnosti boste zvedeli, kako se je pisala, kje je živela. Rojena 24. febr. 1853 — umrla 11. okt. 1925. V nedeljo, na Gospodov dan, je mirno zaspala v Gospodu. Bila je blaga, tiha, krščanska Slovenka, kakršnih bi našemu narodu želeli še več v bodoče, kakor jih je imel tudi v preteklosti gotovo že več! Vsebinsa njenega 72 letnega življenja; molitev — delo — trpljenje! Prav smotrena pot k — zveličanju. Velika božja pot, ki jo je pokazal — Bog; pot, ki vodi — k Bogu.

1. Molitev: Molitev je bila — dihanje njene dobre duše, molitev utripanje njenega blagega srca. Iz zgodnje mladosti, iz veselih deklških let je prinesla skozi vso resnost življenja do teže starostnih — ljubezen do molitve. Znala je, da je molitev — pogovor z Bogom. In ker je Boga zelo ljubila, je tako rada kramljala z njim. Kako rada se je umaknila v kak kotiček, pa tiho — molila. Posebno sv. rožnivenec je bil njen deklški, zakonski, vdovski in — mrtvaški venec. Venec njenega skromnega — veselja, venec njenih — težkih križev in preizkušenj, pa tudi venec njene — zmaže in njenega (kaj ne, ljubi Bog) poveličanja. Kako poduhovljeni so njeni molki — od obilne molitve. Ta je spomin ek iz Rima in nove maše njenega sina, vzela ga je v grob, drugi spomin za zimsko romanje v sv. deželo, tretji na kako milostipolno božjo pot, na misijon itd. Kako lep pomen in spomin je torej imel rožnivenček, ki je venčal mrtve sklenjene prste, ki so objemali križec, ki ga je že zdavnaj poljubila in določila za — mrtvaški oder in za grob. Spomin na njeno življenje in nadepoln pomen za njeno večnost. Njena molitev je bila karmoč mirna; počasa, z resnim umevanjem in pobožnim

čuvstvovanjem je točno, ali glasno ali tiho, izgovarjala besede molitvenih obrazcev. Molitev ji je bila jutranji pozdrav, molitev slovo od dneva, večerni zaključek. S kako zvestobo je skrbela za trikratno »Angelovo česčenje« vsak dan. In vsako uro — molitvica, vzdihljaj. »Gospod, kaj hočeš, da naj storim?« — »Naj bo v božjem Imenu!« — »Bog in sv. križ božji!« — »Jezus, Marija, Jožef...« — »Bog pomagaj!« — »Naj gre za verne duše!« — »Da se Bogu smili!« — »Bog nam bodi milostljiv!« — »Naj bo vse Bogu v čast!« — »Hvala Bogu, nebeškemu Očetu!« — Take in enake vzdihljaje je skromna ženica, pa zvesta dekla Gospodova v teku svojih 72 let neutrudljivo usipala v roke božje. Da, njeno srce je bilo verno, pobožno. Če je videla koga čitati kak časopis ali knjigo, je vedno opominjala: »Kaj božjega, kaj božjega!« — Za Boga, je hotela, da se porabi zlati čas v vseh poklicih. Pri kmetskem delu, na polju, na vrtu, pri živini: povsod jo je spremljala zavest, da dela kot božja služkinja, v božjem imenu, po božji volji, v božjo čast in za božje plačilo. Zato točno, veselo, zvesto, kakor ura! — Otroke je navajala — k molitvi. In res, privzgojila je prav vsem veselje do molitve. Rada je šla vsako leto kam na božjo pot. Ni se gredoč in tam kaj pomenkovala s soromarji. Med potjo je rada tiho ali glasno molila ali pa tudi premišljevala. Pri križih in kapelah je postajala, pokleknila, pomolila ter tako bogatila svojo notranjost, napajala vedno žuboreč vrec svetih misli in pobožnih čuvstev. Pa na cilju: odpočila se je, oddahnila, použila skromno okrepčilce, pa — hitela v cerkev, pred oltar — molit. Veliko je zmolila v dobro porabljenih urah, potem pa se odpravila domov, k zvestemu spolnjevanju stanovskih dolžnosti. Cerkev, kamor je za-

hajala k božji službi, je že od daleč pozdravljala; pozdravljala zlasti Njega tam notri v tabernaklju. Nekaj let je bivala blizu cerkve. Vsak dan, tudi v najhujši zimi, ob najgršem neurju, blatu, dežju, vetru in snegu, je zvesto romala ob zgodnji uri tja na kraj tolažbe in duhovnega veselja. Ko je zazvonilo »dan«, ob štirih, se je zbudila, opravila jutranje molitve, potem pa — k Jezusu pred altar. Od domačega do cerkvenega praga je imela določen spored pobožnih vaj, med temi tri božje čednosti, ki jih je opravljala gredoč. Zato ji je bilo skoro najljubše, če je šla sama v cerkev. Ni bila sama, molitev je šla z njo, misel na Marijo, na angela, na Boga; prijetna družba, kratek čas! — Ko zadnje mesece življenja ni mogla ne spati ne ležati, je po cele noči prečula sedé v molitvi in premišljevanju. O kolikokrat se je njena roka sklenila k molitvi, o koliko molitve so prešepetale njena usta! »Moli, moli!« je večkrat rada opominjala otroke. »Bi rajše molil(a)!« je sodila o kom, ki je tratil čas. O radi njene molitve je gotovo dobro za njo tam na onem svetu!

Sv. maša. Ni se ustrašila tudi dolgih potov, da je le prišla k sv. maši. Če kje ni dobila postora v klopek, je voljno čepela, trudna bolehná ženica, da je bila vsa trda od mraza in navora, pa si pridobila s tem »večje zaslužnje«. Radi svoje ljubezni do sv. daritve je morala od svojih social-demokratskih in drugih versko brezbriznih sostanovalcev marsikatero bridko in grenko požreti, pa je le vztrajala in hodila naprej k sv. daritvi. Če jo je na delavnik zadržalo delo, ni nikdar silila in sitnarija s cerkvijo in mašo, vršila je točno svojo dolžnost, milosti sv. maše pa je vsr-

kavala v duhu z dobrim namenom. Rada je opravila dvojno delo, da je omogočila drugim, skočiti k sv. maši. Molitvenika redno ni rabila; rožnivenec in premišljevanje sta prižuborela sto lepih misli in tisočero skupnih zadev, ki jih je predlagala božji dobrotljivosti.

In pa sv. obhajilo —! O to je molitev ne samo pogovor z Bogom, to je združene z Bogom. Pridno je zalagala pojemajoče telesne moči z božjo močjo nebeskega kruha za rast duhovnega življenja. Desetkrat zaporedoma je prejela pred smrtjo z vidno ginjenostjo in notranjo blaženostjo sv. obhajilo. Desetkrat kot sv. popotnico, bilo je v soboto. Enajstokrat — deloma že v agoniji — ni hotela, kljub pekoči žeji, vzeti okrepčila, hoteč ostati — tešča za sv. obhajilo. In ko je sinila jutranja zarja nedeljskega jutra, Gospodovega dne, ob uri, ko je prejšnje dni prejemale sv. obhajilo: je izdahnila svojo dušo, odšla k večnemu sv. obhajilu. Desetkrat Jezus k njej, enajstkrat: Pridi ti k meni! »Bog plačaj! Stokrat, tisočkrat Bog plačaj! To je najboljšo zdravilo za me!« se je ginjeno in ginljivo zahvaljevala duhovniku, ki je donasal Najsvetejše. »Bogu te priporočim. Jezus, Marija, sv. Jožef naj bodo tvoje varstvo!« To je bil stalni refrén njenega slovesa, ko je po počitnicah pošiljala sina v latinske šole.

Tri božje čednosti so bile njena molitev od doma v cerkev, tri božje čednosti so bile njene čednosti od zibelke do groba. O žena, velika, velika je bila tvoja vera, neomajno tvoje zaupanje v Boga, junaška in delavna tvoja ljubezen i do Boga i do svojcev i do vsakega človeka! (Dalje.)

Iz tujine za domovino . . .

Janez Kalan.

Pozdravljen, »Bogoljub«, v novi obleki in obleki. Takega sem te želel imeti pred seboj! Meni sicer to ni bilo dano, pa se vseeno prav iz srca veselim tvojega napredka. Želim ti veliko novih prijateljev!

1.

Kako — ali se še kaj poznamo, dragi Bogoljubci? . . . Menda ste name že čisto pozabili in si mislite: Naj bo kjer hoče, tam v tisti svoji Nemčiji! Če je mislil, da brez njega ne bomo prestali, se je hudo motil! Svet se suče naprej, kakor se je, če tudi njega ni. — Verjamem, verjamem, da me

ne potrebujete in da se imate brez mene dobro! Pa vendar bi morda še hoteli od mene katero slišati? Morda vendar dovolite, da se še kaj oglasim tudi v obnovljenem »Bogoljubu«?

Veste, da vam po pravici povem: nalašč sem za nekaj časa umolknil in čakal, češ, naj se ljudem malo ušesa ohladijo od mojega pisanja in pridigovanja! Vsaka pesem je namreč samo en čas lepa, in če za nekaj časa preneha, jo potem spet rajši poslušamo. Pa tudi časa ni bilo za pisanje. Kajti moja fara je velika. Je bolj škofija kakor župnija. Saj se raztega celo čez več

škofij. Na več ko sto župnijah po treh škofijah so raztreseni naši rojaki, moji farani. Če sem hotel za ene kaj storiti, sem moral druge pustiti. Zdaj pa, ko sem prve težave premagal, bi se pa še kaka urica dobila za vas. In tako, če dovolite, se pa spet malo oglasim v »Bogoljubu«. Saj za eno reč, slišim, me pa vendar malo pogrešate. »Bogoljub«, pravite, je lep, samo nobenega več ni, ki bi nas kaj podregal in pokregal. No, če res nobenega ni, ki bi vas pokregal, bom pa moral spet jaz to narediti, ki imam precej talenta za to. Če ste res kaj potrebni kregani biti, to bomo kmalu videli.

Večkrat me kdo vpraša, zakaj da sem šel in kako dolgo mislim na Nemškem ostati. — Kako dolgo, to bomo šele videli. Najprej sem se pogodil za pol leta; preden sem odšel od tam za nekaj tednov domov, smo se pa pogodili spet za eno leto. Ko to poteče, bomo pa videli, kako bo kazalo in naprej govorili. Če ravno hočete vse vedeti, vam pa povem, da mi posebne rožice na Nemškem ne cveto. Pa jih tudi trgat nisem prišel. Misijonar mora pač za dobro vzeti, kar dobi. Sem sicer pri dobrih ljudeh, stanujem pri redovnicah - dominikankah, in take redovne dušice, pa naj bodo slovenske ali nemške, duhovniku vedno rade kaj dobrega privoščijo in storijo, kar morejo. Ko sem prišel, me je čakal na vratih lepo okrašen napis »Srčno dobrodošli!« (Herzlich willkommen!). Lepo kapelo imamo, krasne mašne plašče, vse novega (gotskega) kroja, ki segajo daleč doli čez rame in komolce, da se lepo gubajo, vsak dan mi strežeta pri sveti maši dva pridna dečka, lepo oblečena, v belih rokavicah, vsak dan sestre pri sveti maši pojejo. Tudi na mizo prinesejo dosti, vsaj posode, žlic in vilic je strašno veliko; — ampak to, kar je v posodi, navadno ne diši prav preveč. Čudno! Saj so Nemci razumni in napredni. kuhati pa ne znajo, vsaj za naša usta ne. Pa kaj bi to, — saj misijonarji na Kitajskem menda domačinom na ljubo jedo celo črve! Kakšni črvi so to, tega natančno ne vem; gotovo pa so še okusnejši kakor sv. Janeza kobilice.

Pa kuha bi še bila, le postelja nemška, to je zame pokora; postelja, tista mehka, vsa pernata, da se človek v perje ves zakoplje in potopi! Z rožicami torej na Nemškem nimam postlano, pač pa s perjem.

Razen domače hrane in postelje pogreša človek v tujini še marsikaj, kar je bil doma navajen. Med drugim pogrešam našega lepega zvonjenja. Slišal sem pač že na Nemškem velike in krasne

zvonove, večje kakor so navadno pri nas, in bronaste; večinoma imajo pa vendar manjše, in kakor sem že omenil, zvoniti ne znajo. Zvonovi letijo vsak po svoje, se podijo in skušajo, kdo bo drugega pretek. Ko so bili v Hambornu pri fari sv. Petra novi zvonovi, so šli slovenski možje z dovoljenjem župnikovim v zvonik in so naredili eno po naše. Ljudem je bilo pritrkavanje zelo všeč, naučili se ga pa vendar niso.

Še bolj kakor našega zvonjenja pogrešam naših hribov in gorâ. Kaj tako lepega, kakor je naša gorenjska ravnina, obrobljena na vseh straneh od gričev, hribov in gorâ, nižjih, višjih in najvišjega: očeta Triglava, kaj tako lepega ne dobite tako kmalu. Sem si jo pa tamle pred par tedni spet enkrat dobro ogledal, ko sem se peljal s Homca do Velesovega in iz Velesovega do Kranja, iz Kranja pa peš na goro sv. Jošta in od tam po vrhovih čez Planico in Križno goro v Škofjo Loko. To ti je lepota! Škoda, da je ljudje, ki jo vedno gledajo, ne znajo dosti ceniti. Na stotine in stotine vrhov, pa dva nista enaka, vmes pa lepa rodovitna ravan, po ravnem in po hribih povsod posejane bele cerkvice in vasi. Prizora pa, kakršnega gledate s sv. Jošta, s katerega se vidi menda 120 cerkvâ — štel jih nisem, gledali smo pač z daljnogledom novo Kerkovo kočo na Ratitovcu, kočo na Kredarici pod vrhom Triglava in druge take drobne točke v daljavi, cerkvâ pa nismo šteli, so jih že drugi pred nami, — pa če bi jih bilo tudi nekaj manj kakor 120 — takega prizora, vam povem, ga ne dobite nikjer drugod na vsem svetu! Razen seveda na bližnji Šmarni gori, odkoder je podoben razgled. Čeprav sem gorenjsko ravan že stokrat prehodil, sem si jo vendar želel še enkrat ogledati, da jo tako rekoč v spominu vtisnjeno nesem s seboj.

Tudi na Nemškem so lepi kraji, na primer ob reki Reni, po kateri sem se vozil nazaj grede od Koblenca do Majnca s parnikom; tudi tu imate prekrasno pokrajino in čudovito lepe prizore. A Nemčija je velika in seveda na raznih krajih različna. V krajih, kjer bivam jaz z našimi slovenskimi rudarji, naravne lepote ni. Svet je ravan, le sem pa tja malo vegast ali bregovit. Namesto gorâ gledamo le nešteto visokih dimnikov, ki bruhajo iz sebe dima, da je vse črno. Črne so ceste, posute z gramozom iz rudnikov, črne so hiše in cerkve od zunaj, celo nagrobni spominki in debla dreves so očrnela.

Taka črnota seveda ni prav nič po mojem okusu. In tako mora človek v tujni marsikaj pogrešati, česar je bil doma navajen, marsikaj pa za dobro sprejeti, četudi mu ni pogodu.

In vendar mi je na Nemškem všeč, zelo všeč. Zakaj? Zato, ker delajo prav po mojem okusu in mojem srcu. In to je glavno! Ne po tem, kaj in kako kje jedo in spe, moramo vprašati, ker po vsem tem povprašujejo neverniki, ampak po tem, kako živijo, kakšno je dušno življenje, ki je nad telesnim neizmerno vzvišeno. Tudi Jezus, naš božji učenik, nam je večkrat dal vedeti, da ne smemo gledati na meso in kri, ampak na duha in srce. Ko

so mu nekdam naznanili, da ga zunaj pred vrati čakajo njegova mati, bratje in sestre (to je sorodniki), je pokazal na poslušalce, ki so ga ravno prav zvesto poslušali, in je rekel: Glejte, to so moja mati (!), bratje in sestre!... Jaz pri Nemcih seveda nimam nič govoriti, kako naj delajo. Pa če bi imel kaj govoriti, mislim, da bi se ne imel kaj pritoževati in kregati, ker — kolikor vidim — storijo vse, kar vedo in znajo, da bi krščansko življenje povzdignili.

Kaj pa pri nas? ... No, seveda je tudi pri nas marsikaj lepega in hvalevrednega. A tako pa ni, kakor tam gori.

Pa, če dovolite, se o tem pomenimo prihodnjč.

NAŠI VZORI

Iz naše srede.

A. Č.

O vseh svetih 1924 se je poslovil od delovnega življenja pomožni škof v Zagrebu dr. J o z e f L a n g. Hrvatski listi so na široko proslavljali vrline in kreposti svetoživečega in v sluhu svetosti umrlega škofa. »Bogoljub« bi ne izpolnil v polni meri svojega zvanja, če bi svojim cenjenim čitateljem ne podal popolnejše slike blagopokojnega vzor-duhovnika. Naša slika kaže škofa Langa v prvi vrsti kot izrednega častilca Najsvetejšega.

Ko je truplo pokojnega počivalo na mrtvaškem odru, se je — rekel bi — ves Zagreb zgrinjal okrog njega. Pritisk je bil tako velik, da so morali nastaviti posebne čuvaje, ki so pomagali delati red ter sprejemali in oddajali razne predmete (križke, molke, svetinjice), katere so donašali verniki, da bi se z njimi doteknili trupla ljubljenega škofa. Pogreba se je udeležilo sedem škofov, dva nadškofa in okrog 30.000 Zagrebčanov. Takega žalnega sprevoda zagrebška prestolnica pač še ni doživela. Vsi so bili prepričani, da so šli za pogrebom svetnikovim.

Kako je prišel škof Lang do takega slovesa? Nadškof dr. Šarić je naštel v svojem pogrebem nagovoru dolgo vrsto kreposti, ki se je pokojnik v njih odlikoval. Bil je angel nedolžnosti in srčne čistosti; pokoril se je pa in bičal kakor bi bil velik grešnik. Mesnih jedi se je zdrževal vse srede, petke in sobote. V

marsičem je bil podoben sv. Alojziju, katerega življenje je sam tako lepo opisal v posebni knjižici. Bil je angel po trajni molitvi, zlasti pa angel milosrčnosti in usmiljenja do siromakov. Vse, kar je imel — kot kanonik in pomožni škof v Zagrebu je imel precejšnje prejemke — je razdelil med reveže, še celo svojo obleko. Neko žensko društvo ga je naprosilo, če mu sme oskrbeti nekoliko perila. Rad je dovolil. Gospe so mu podarile 12 krasnih srajc; a kmalu jih ni bilo več: nosili so jih podpore potrebni prosjaki. Sestra se je pa pritoževala, da rabi brat samo ponošeno spodnjo obleko.

Bil je angel-tolažnik ubogim grešnikom. Spovednica — nanjo je polagal vso važnost; ta mu je bila prva skrb. Njegov prijatelj dr. Lončarić zatrjuje, da ga nikdar ni nikdo prosil za spoved, da ne bi bil takoj vstal in šel v spovednico. O tem se je sam sto in stokrat prepričal. V svoji skromnosti v vsem nastopu je bil res kakor angel. Predvsem pa je bil angel sv. Evharistije. Sveto Rešnje Telo je bilo solnce njegovega življenja, vrelec njegove svetosti.

Sam je bil znan kot najvnetejši »adorator« (duhovnik-častilec). Dasi se je vsak dan po eno uro v premišljevanju pripravljaj na sveto mašo, je vendar še dnevno do svoje smrti opravljal uro molitve pred Najsvetejšim. Ko radi bolezn

ni mogel več v cerkev, je klečal pri oknu, odkoder je mogel videti frančiškansko cerkev, ter je od tam molil evharističnega Zveličarja. Priklenjen vsled onemoglosti na posteljo, je pa tu opravljaj uro češčenja. Pri sv. maši je človek res mislil, da ima angela pred seboj. Vsako gibanje, vsaka kretnja je pričala o njegovi živi veri, o globoki ponižnosti in ljubezni do najsvejšega Zakramenta. Pri sv. daritvi je bil videti kakor zamaknjen v drugi svet. Najtežje mu je bilo, ko v bolezni ni mogel več maševati. Seveda je bil vsak dan na domu obhajan. V sv. Evharistiji je prejemal moč, da je svoje mučno trpljenje — imel je srčno sklerozo — potrpežljivo prenašal. V najhujših bolečinah je rekel msgr. Beluhanu: »Saj človek ne trpi, kadar Zveličar v sv. obhajilu pomaga!«

S svojega bolniškega ležišča je gotovo do stokrat na dan pozdravil božjega Zveličarja v bližnji frančiškanski cerkvi. Kadar je vstal od mize (dokler je mogel hoditi), je stopil k oknu ter se dalj časa pomudil v češčenju sv. Evharistije. Po taki

pobožnosti je bil vselej vedrega lica in kakor spremenjen. Tako je dogorevalo njegovo življenje kakor sveča pred Najsvejšim.

Pokojni je bil angel sv. Cerkev na Hrvatskem v tem pomenu, da je vneto sodeloval pri vseh cerkvenih prireditvah, če jih sam ni vodil. Za veliki evharistični kongres, ki se je pred dvema letoma v Zagrebu tako sijajno in srečno izvršil, se je trudil v prvi vrsti pokojni Lang. Njemu gre prva zasluga. Znamenito evharistično pridigo je imel v stolni cerkvi ob ti priliki on sam, dasi je bil že ves bolehen. Znano je, da je bil izreden govornik in da je zapustil 700 krasno izdelanih cerkvenih govorov.

Nekaj dni pred Vsemi svetimi je rekel: »Svetnike sem vedno rad častil; upam, da me bodo sprejeli v svojo sredo.« In res. Nekaj minut po tem, ko je prejel sveto popotnico, se je vdan v božjo voljo — preselil med svetnike. Vse kaže, da bo katoliška Cerkev v njem dobila novega zavetnika in svetnika.

Zdrava, Marija!

Marijan.

*Divni kraji, ti slovenski kraji:
s tihimi selišči.*

*Divni holmi, ti slovenski holmi:
z belimi svetišči.*

*V selo vsako vtisnjeno je belo
znamenje Device,
v hišo vsako vtisnjeno je njeno
materinsko lice.*

*Po teh krajih vedno se spomladi
lastavicam stoži,
in je težko radi njih jeseni
oveneti roži.*

*Kadar pada mrak na trudna sela,
stolpi zaživijo,
in zvonovi dvignejo visoko
blaženo Marijo.*

*V koči vsaki klije šepetaje
tajnostni studenec,
vsaka hiša — verna svečenica
moli rožni venec.*

*V eno okno tihoma se sklonim:
O molite dalje!
Vam čestitko! Kdor ni vaših misli:
njemu pa — sožalje.*

Od satana k Bogu.

Adolf Retté.

S pisateljevim dovoljenjem poslovenil A. Kopitar.

Uvod.

Pisatelj — rojen v Parizu 25. jul. 1863. l. — je prišel k resnici po milosti vsemogočnega Boga in po priprošnji svete Device. Na naslednjih straneh ne namerava opisati vsega svojega življenja, ampak le radi večje jasnosti naj pripomni, da je bil žrtev družinskih sporov, odgojen brez vere in od 12. leta dalje prepuščen malone samemu sebi.

Ker so ga poslali v gimnazijski zavod nekega protestantovskega mesta, je izvrševal verske vaje v krivoverstvu, ki se imenuje augsburška veroizpoved. To ni vplivalo nanj, pač pa mu je dalo precej nestalno in dosti nejasno vero v bivanje božje in mu dovolj odtujilo nauk, v katerem je našel samo suhoto in kruto premoč kraljestva zakona nad kraljestvom milosti.

Pri 18 letih je šel k vojakom. Tukaj se je pričela brezumna razuzdanost, ki se ji je udajal z dušo in telesom.

Pisatelj se je poslovil od vojaškega stanu in se posvetil pisateljevanju, ki ga je mikalo že v mladosti. V vezani in nevezani besedi je napisal več knjig, ki večinoma mešajo nesramnost z bogokletstvom. Danes jih obžaluje iz vsega srca.

Tudi v socialistične sanjarije se je dal zapeljati, zabredel v močvirje, kamor se pogrezajo tisti, ki so natrpani z učenjaško nadutostjo in si domišljajo, da pripravljajo pot nekemu človečanstvu, ki se mu izpolnijo vse želje in se bo valjalo po zlatih koritih na zemlji, kjer ne bo ne Boga ne gospodarja.

Ko se je pisatelj iznebil te blodnje, je omahoval po vrsti: zdaj ga je navdajalo poganstvo s čutnimi nasladami, ki so prekrute napram bližnjemu; zdaj neko megljeno budistovstvo, ki ga je učilo tajiti resničnost čutnega sveta, zabavati se s poaštmi in hrepeneti po čimprejšnjem begu v brézzvezdno noč — nirvano.

Končno ga je po tolikih padcih v blato razuzdanosti, po dolgih bridkosti, po vsakovrstnih telesnih in dušnih mukah izredno božje čudo potegnilo s pota večnega pogubljenja, kamor se je bližal z brzim korakom.

Milost ga je dohitela tedaj, ko je obupal nad vsem (celo nad umetnostjo) ter sanjal o samomoru, ker se je naveličal gnusiti se samemu sebi.

Kar boste brali, je iskren in do pičice natančen popis, kako se je pisatelj izpreobrnil.

Vse to je napisal z globoko skesanim srcem, v nadi, da mu Bog odpusti grehe in zablode. Berite! Sledite mu na križevem potu, ki ga je privel od laži k resnici, od greha k milosti, od bogokletstva k molitvi — kakor se sam tako krepko izraža — od satana k Bogu!

Poglejte: včeraj je preklinjal križanega Boga, danes ga moli in otroško vdano kliče devico Marijo! Ni li to očitvidno izreden, kar recimo, nadnaraven dokaz neskončne usmiljenosti in vsemogočnosti milosti božje?

Pomačaj mu, presveta Trojica, mila danica: brezmadežna Devica in sv. angel varih! Tako naj se zgodi!
Arbonne, v novembru 1906.

Prvi del.

O Bog, pridi mi na pomoč!
Gospod, hiti mi pomagat!
(Pa. 69.)

1.

V mestu Fontainebleau smo, v majhni dvorani zadaj na dvorišču neke kavarne. Tri ali štiri plinove svetiljke skopo trepečejo. Klopí brez naslona se vrstijo od vrat pri vhodu na tri korake pred mizo, za katero sedim jaz na slamnatem stolu in prešerno govorim. Stene so gole in zamazane, strop je nizek, vlažen in razpokan.

Med poslušalci so delavci iz Fontainebleaua in Avona: mlajši in starejši, nekaj malih trgovcev, ki jim slabo gre kupčija, in neki socialistični agitator, ki je dospel iz Pariza; vseh skupaj je okoli trideset navzočih.

Obilno govorim in goreče me poslušajo. In kaj tvežem tem dobrim ljudem? Kar naravnost jim oznanjam **zlato dobo!**

»Da, državljani,« jim približno pravim, »bliža se čas, ko se človeštvo končno osvobodí starih vraž, zavrže misel na Boga, od-

pravi zasebno lastnino in odstrani militarizem. Tedaj bo popolnoma srečno na podlagi vede, navodil razuma in bratstva, ki mu bo prešlo v meso in kri. Ravnajte se po načelu: Delavci vseh dežel, združite se! Zbirajte se torej v delavskih društvih in uničite meščanske naprave, ki vas izrabljajo! Na ta način boste ustvariti veličasten procvit napredka. Zato pa v boj zoper duhovnika, v boj zoper kapita-

lista, v boj zoper vojaka! Živel socializem! Tako nam mora biti geslo...»

Tem prekipevajočim bedastočam burno zaploskajo. Neki cestar nato zacvilil mednarodno delavsko pesem, katere ponavljanje z mrkim navdušenjem skupno zapoje vsi navzoči, ki jih je moje besedičenje preveč razgelo. Potujoči socialist pobere končno pripevke za propagando in se razidemo. (Dalje.)

LA FANTE

Kakor hrast . . .

Tole pismo je poslal uredništvu »Bogoljuba« te dni slovenski vojak iz Sarajeva, pošten kongreganist:

»Pred kratkim sem prejel »Bogoljuba« zadnjih treh mesecev. Z velikim veseljem sem ga prečital, saj v vojašnici tako nimam drugega prijatelja, kakor dober časopis, ki ga dobim iz domovine. Je tukaj nekaj slovenskih fantov pa so zelo . . . Pa kaj hočem tožiti! — Iz »Bogoljuba« sem spoznal, kako vsi želite, da bi se poživile zlasti mladeniške Marijine družbe. Potrebno je, da se za fante vsi potrudimo, dasi to delo ni lahko. Iz izkušnje vem tudi jaz, kako težko je pridobiti fanta za Marijino družbo. (Imajo pač razne predsodke in pa mnogo razvad, ki jih je treba opustiti.) Blagor pa tistim, ki se otresejo vseh ozirov in praznih strahov, pa se uvrste pod Marijino zastavo. V Marijini družbi se potem vzgoje za prave junake. Imel sem že dovolj prilike in sem se prepričal, da pravega kongreganista ne more nikdo premotiti. Tu v tujini človek šele

ve, kaj koristi Marijina družba mlademu fantu, ki se ima boriti s sto in sto sovražniki.

Torej na noge za poživljenje mladeniških Marijinih družb. Kako? Moja misel je ta: Tisti fantje, ki so že v Marijini družbi, morajo biti res zgledni in navdušeni, da bodo tudi sami pridno pridobivali novih članov. O, ko bi jaz mogel iti k vsakemu slovenskemu fantu, bi mu z globokim prepričanjem in z vso iskrenostjo dopovedoval, kolika sreča je in kolika korist — ako kdo zvesto služi pod zastavo Marijino, ako se sme imenovati »otrok« Marijin.

Fantje slovenski — vzdramite se! Proč z omahljivostjo, ki poštenega fanta le ponižuje. Vsak slovenski mladenič, ki hoče kaj veljati, mora biti Marijin družbenik. Ali nimate nič ljubezni do nebeške Matere? O, prosite najprej Marijo, naj vam užge iskro prave ljubezni do nje. Če boste Marijo ljubili, boste zanjo vse žrtvovali. Torej pogumno v kongregacijo! Vse z Marijo! Vse kakor Marija! Vse po Mariji! To je in ostane naše geslo!

Možje in fantje v Vremah.

Tabor slovenskih fantov in mož — to kaj velja! Že od nekdanje prijetne Vremške doline, ki se po pravici imenuje »paradiž Krasa«, privabljala vernike od blizu in daleč k starodavni romarski cerkvi, posvečeni Materi božji v nebo vzeti. Lepa cerkev stoji na nizkem gričku ob vodi Reki, nekoliko v stran od zunanjšega šuma in hrupa.

Dne 9. novembra so semkaj prispeli naši možje in fantje s Krasa, eni z vlakom, drugi na vozovih, nekateri peš. Kljub skrajno neugodnemu vremenu jih je priromalo 700. Več jih je prišlo že prejšnji dan — v nedeljo — proti večeru, da so opravili sv. spoved. Sv. obhajilo je prejelo 200 mož in fantov. Kakor smo

izvedeli, se je po vseh krajih še dosti drugih napravljalo na romanje in bi bila udeležba neprimerno večja, da ni tako močno deževalo. Pobožnosti je prisostvovalo osem duhovnikov. Spored: ob osmih pridiga (g. Jan. Kalan, župnik v Knežaku) in sv. maša. Ob desetih pridiga (g. dr. J. M. Kržišnik, dekan v Trnovem) in slovesna sv. maša. Nato odmor in obed. Ob eni popoldne govor g. Fr. Kovačiča, župnika v Košani, pete litanije M. B. in zahvalna pesem. Govorniki so jedrnato in izčrpno prisali vzor katoliškega moža in fanta v luči vere in ljubezni do Marije. Ognjevite besede so globoko segle v srca poslušalcev, ki so ves čas z napeto pozornostjo sledili izvajanjem.

Med obojno dopoldansko službo božjo so peli na koru tuji in domači pevci ter splošno vsi moški po cerkvi. Prav tako tudi popoldne. Bilo je pravo ljudsko petje. Nekaj veličastnega je, kadar sami moški v velikem številu zapojejo v hiši božji; posebno lepo se čujejo naše mile Marijine pesmi.

Točno ob dveh popoldne je bilo vse končano. Le prehitro je prišel čas ločitve. V najboljšem razpoloženju, z veseljem v srcu, potrjeni v veri in zaupanju do nebeške Matere so se romarji začeli vračati proti domu, nekateri 7 ur daleč. Ob slovesu je marsikdo rekel: »Lepo je bilo, vredno je bilo priti.« Zares,

to je bil dan, ki ga je naredil Gospod. Ta dan so moške in fantje s svojo resnostjo in globoko pobožnostjo pokazali, da je v njih srcih dosti marijanskega duha. Res, tukaj se je videlo, da je Marija kraljica src.

Sprožila se je tudi misel, naj bi se tovrstno romanje priredilo vsako leto, ali v Vremah ali kje drugje.

Družbenke v Vremah so cerkev z venci in s cvetjem lepo okrasile. Njih trud in požrtvovalnost jim Bog poplačaj!

Moške in fantje! Ako Bog da, drugo leto na svidenje!

DRUŽBENI

GLASNIK

Čast in veljava ženstva.

Na Marijino božjo pot v Kevelaer je došlo poteti do 40.000 mladenk, ki so v osred. zvezi ženskih mladinskih in Marijinih družb. To nekaj pomeni! V času, ko nrvnost tako propada, je pač nujno, da se ohrani in vzdržuje navdušenje za vse vzore čistega mladostnega življenja. Čast in veljava ženstva ni v zunanem lišpu, ne v bogastvu in ne v lepoti, marveč v notranji plemenitosti brezmadežne čistosti, v notranjem bogastvu nesebičnega in požrtvovalnega materinstva. Vsaka ženska bodi v nekem oziru mati: ali mati v poštenem zakonu, v krščanski družini, ali pa mati v duhu, po duši, mati med šolskimi otroki, mati ubogih, betežnikov, mati sirot in zapuščenih, mati teh, ki so v nevarnosti. Drugim koristiti, pomagati, služiti, drugim oskrbovati veselje, luč in solnce; drugim celiti rane, otirati solze; nasprotstva poravnati, pomagati do časne in večne sreče, to je pravo duhovno materinstvo. Seveda ne smemo misliti, da je to tako

lahko. Le kdor se je navzel prave krščanske značajnosti, kdor je res plemenitega mišljenja, zmore kaj takega. Le ženska oseba, ki si je nadela okrog senc diadem (venec) čistosti, je zmožna za tako duhovno materinstvo. Kdor je omehkužen v čutnosti in pohlepu po zabavi, je izgubil moč, ki je potrebna vsakemu, če se hoče v nesebičnosti in požrtvovalnosti do bližnjega izkazati. Čistost in dobrotljivost ženstva: to sta dva vrelca blagoslova, ki dajeta našemu ljudstvu nrvstveno moč in ozdravljenje. Naše dekliške kongregacije so kakor matičnjaki in cvetličnjaki pravega ženstva; v njih naj se odgaja častitljivo devištvo ter pristno materinstvo po vzoru in predpodi ter pod zaščito ene in edine, ki je vsekdar Devica in Mati božja. Doraščajoče mladenke, vaša častihlapnost bodi v tem, da hočete biti pravi Marijini otroci, plemenite hčerke nebeške Kraljice, enkrat pa odlične katoliške žene v obliki pravega ali duhovnega materinstva.

40 letnica „Družbe Brezmadežne Device“ v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani.

»Družba otrok Brezmadežne« je bila ustanovljena v imenovanem zavodu leta 1884., leto pozneje pa potrjena od vrhovnega predstojnika misijonske družbe. V proslavo tega zgodovinskega dne smo imeli 11. oktobra 1925 svečanost, ki nam bo ostala trajno v spominu. Od daleč in blizu so prihitele družbenice, da dajo duška svoji hvaležnosti in da iznova prisežejo zvestobo svoji nebeški Zaščitnici. — Sv. mašo in slavnostni govor je imel naš bivši vodja g.

dr. Al. Nastran. Njegove jedrnate, krepke besede so nas postavile nazaj k zibelki Družbe ter nas potem v duhu vedle skozi vsa leta njenega uspešnega delovanja. Kakor se delavec po končanem delu z veseljem ozira na prestani trud, tako smo se tudi me ob tem govoru spominjale 40 letnega življenja in delovanja naše Družbe. Mimo naših oči so v tem trenutku plavala leta, polna srečnih spominov, blagoslova božjega in nadnaravne sreče, ki

smo jo v Družbi preživele. Pa tudi zanemarejene dolžnosti in opustitve dobrih del niso ušle našim očem. Bile so nam tih opomin, da se v bodoče še z večjo vnemo posvetimo družbenemu življenju in stremljenju po pravi bogopodobnosti. — »Mi sami,« tako je zaključeval govornik v vznešenih besedah, »nismo zmožni izreči Bogu primerne zahvale za prežete dobrote, pa tudi ne zadostiti mu za svoje napake; s v. maša pa ima to moč v brezkončnem obsegu. Sv. maša je najlepši, najvzvišenejši dar, ki ga moremo pokloniti Brezmadežni, da se ji izkažemo hvaležni...« — Nehoté so se pri tem izvajanju dvignile naše oči k oltarju, kjer se tolikrat opravi brezmadežna daritev, in še višje gori k Brezmadežni; zdelo se je, kakor da gleda njeno oko tako ljubeznivo in usmiljeno na nas kot še nikoli poprej. — Ko so potem po govoru v krasno ozaljšani in bajno razsvetljeni kapeli slovesno zabučale orgle in so zazveneli srebrni glasovi naših pevk, tedaj skoro ni bilo

očesa, ki ne bi bilo s solzami orošeno, s solzami srčnega ganotja. Višek slavnosti in kroza vsega pa je bilo skupno sv. obhajilo 350 družbenic in slednjič slovesna zaprisega zvestobe, t. j. posvetitev Brezmadežni, ki še ni nikdar tako iskreno privrela iz naših src kakor to jutro.

Enako slovesno je potekel drugi del svečanosti, popoldanska prireditev: fotografiranje vseh družbenic, slovesni blagoslov in prireditev v društveni dvorani. V naše posebno veselje so se je udeležili ne le sedanji, ampak tudi vsi bivši družbeni voditelji: 83 letni g. Urban Nežmah, ustanovitelj Družbe, g. dr. Al. Nastran, g. dr. A. Zdešar in g. sup. Flis. Naj jim bo na tem mestu še enkrat izrečena iskrena zahvala! — Prosta zabava na zavodovem vrtu, prepletena s kratkimi, a dobro uspelimi šaloigrami, je potem zaključila to pomenljivo slovesnost, ki bo gotovo vsem udeleženkam neizbrisno ostala v spominu. Bog nam daj srečno doživeti še 50 letnico.

Časniškim odsekom.

Živahni odseki so veselje v družbi; veselje za skupnost in za člane. V odseku ima vsak član svoj točno očitani cilj; tu meri svojo moč in sposobnost, tu se ponša s svojimi zmagami. Da je časniški odsek za današnje čase morda najodličnejši, da je delo v njem v najlepšem soglasju z drugotnim namenom Marijinih družb, z apostolskim udejstvovanjem, to je bilo dokazano že v zadnji Bogoljubovi številki 1925, Marijina družba je armada izbranih, odličnih bojnikov, ki se bore zoper grešni svet, zoper zmote, zoper lastno hudo nagnjenje, zoper kraljestvo satanovo — bore pod zastavo in varstvom nebeške Gospe in Zaščitnice. Vsaka urejena armada ima pa svoje oddelke, razne postojanke, službe in opravila, ki jih izvršujejo za to postavljeni in usposobljeni vojaki: vsak na svojem mestu, vsi skupaj kot celota. Tako je in mora biti tudi v kongregaciji. Posamezni člani ne morejo biti v vseh odsekih. Dosti je, če se vsak odlikuje v enem kot zvest vršilec svojih obveznosti. V časniškarski odsek spadajo odločni, neustrašeni, zgovorni in potrpežljivi kongreganisti(nje), ki znajo morebitne ugovore kratko in krepko zavriniti, ki možko prezro nevshečne ali pikre opazke, ali jih znajo zasukati na šaljivo plat. Kdor je zamerljiv, čmeren, razdražljiv, kdor ne zna iz ljubezni do Marije nič potrpeti, nobene zbadljivke prenesti — naj ne sili v ta odsek. Kdor pa ima potrebne lastnosti — blagor mu! Naj se ne odteguje temu apostolskemu poklicu in delu. Veliko bo koristil drugim, obilo zaslug bo pridobil sebi. Sedaj je čas, da gremo na delo, na agita-

cijo za prosep in razširjanje našega dobrega časopisja. To delo — dasi ni lahko — je naravnost vablivo za vzorov polne člane in članice naših kongregacij. Dobre liste moramo spraviti prav v vse hiše, ki veljajo še za krščanske, — če ne, kmalu ne bodo več ne katoliške in ne krščanske. Saj le naši listi — osobito Bogoljub, Glasnik (Domo-ljub, Slovenec) — širijo v polni meri blagoslov, srečo in luč med nami. Člani in članice Marijinih družb bodo seveda zastavile svojo moč, besedo in vpliv in prvi vrsti za lastno družbeno glasilo — »Bogoljub«. Kdor res ne čuti v sebi zmožnosti za agitacijsko službo, naj nagovori prilično vsaj to ali ono osebo, da se pridruži naročnikom Bogoljubovim.

Katera agitacija je najbolj uspešna? Priporoča se, da gresta na delo po dva in dva zgovorna in ugledna fanta — kongreganista, po dve in dve pripravni družbenki in sicer v vse one družine, ki bi bile potrebne naših listov in bi si lahko naročile vsaj »Bogoljuba«. Nastopiti je treba prijazno; kajti živahen in prikupljiv nastop si utira gotovo pot do zmage.

Upravi je seveda najbolj ustrezno, če si več oseb ali kar družba za vse člane skupaj naroči list. Komur je pa bolj všeč, da dobiva list po pošti, takemu se zapiše naslov ter se mu pomaga s svetom pri naročbi. Stroške bo uprava rada povrnila; naznaniti jih je treba.

Da bo več veselja in poguma, prečitajte v zadnji, 12. številki, Bogoljuba, kaj vse je obljubila uprava pridnim in spretnim nabiralcem in nabiralkam!

Po svetu

Sklep svetega leta. Na sveti večer po tretji uri popoldne bo papež slovesno zaključil sveto leto ter izvršil v cerkvi svetega Petra na slovesen način, kakor ob otvoritvi, vse predpisane obrede in molitve. Ko pride skozi sveta vrata, blagoslovi pripravljeno opeko in cement ter vrže trikrat z zlato zidarsko lopatico na prag nekoliko malte. Hkrati se vmešajo nekatere spominske svetinje svetega leta med malto, ki jo porabijo navzoči zidarski mojstri, ki v nekaj trenutkih vrata zopet zazidajo. S tem zaključkom se pa navadno proglasi in podaljša sveto leto za ves katoliški svet izven Rima.

Izredna cerkvena slovesnost bo 31. dec. v Rimu. Sv. oče bo v cerkvi sv. Petra svečano proglasil socialno kraljestvo Jezusa Kristusa ter določil, da se spomin na ta dogodek praznuje zadnji dan vsakega leta.

Novi kardinali. V decembrskem konzistoriju se pomnoži kardinalski zbor za štiri nove člane. Kardinalsko dostojanstvo prejmejo: msgr. Ceretti, nuncij v Parizu; msgr. Henrik Gasparri (nečak sedanjega drž. tajnika), nuncij v Braziliji; nadškof O'Donnel, primas na Irskem; msgr. Aleksander Verde, tajnik v kongregaciji obredov. Med kandidati se imenuje tudi znani metropolit Szeptycki.

To je mož! Med rimskimi romarji so bili tudi Irci, ki so znani po svoji kremeniti katoliški značajnosti. Na čelu več kot 1000 sorjakov je zatopljen v molitev hodil kot romar od cerkve do cerkve predsednik irske ljudovlade Kosgrave sam. — Tudi bivši bolgarski kralj Ferdinand si je pripel romarsko znamenje, ko je bival v Rimu ter opravil svetoletno pobožnost.

Rim. Zveza Vincencijevih konferenc v Rimu je zaprosila svetega očeta, naj bi se začel svetniški proces o znanem junaku krščanske ljubezni Frideriku Ozanam. Kakor znano, je bil Ozanam ustanovitelj svetovno-razširjenih Vincencijevih konferenc, hkrati pa tudi velik učenjak. Umril je l. 1853. kot vseučiliški profesor v Lyonu.

—**Ujel se je.** V 8. številki »Bogoljuba« (1925) je bila slika, ki predočuje najbolj če-

ščno podobo Marijino v cerkvi sv. Avguščina v Rimu. Svoj čas je bila ta čudodelna podoba v cerkvi sv. Modrosti v Carigradu. Ko so se pa l. 1453. polastili mesta Turki, je bila podoba srečno rešena in prenešena v Rim. Nedavno se je pa zgodilo to-le: Opolnoči so slišali patri avguštinci, ki stanujejo zraven cerkve, električni zvonček, ki je v zvezi z milostno podobo. Takoj so vedeli, da je v cerkvi vlomilec-tat. Nemudoma so bili obveščeni po telefonu mestni stražniki, ki so cerkev preiskali; a zastoj. Končno gredo še na kor. In res so našli ptička, skritega za ogلامي. Bil je neki Brazilijanec iz Milana.

Vesoljni cerkveni zbor (koncil) namerava sklicati sedanji papež v l. 1928., in sicer po končanem zlateg jubileju svojega mašništva. Papež Pij XI. je bil posvečen za mašnika dne 20. decembra 1879.

Papežev učitelj. Prejšnji mesec je bila pri papežu sprejeta tudi skupina romarjev iz Savone blizu Genove. Kar naenkrat sv. oče ves zavzet obstoji; videlo se mu je, kako je veselo iznenaden. Na čelu te skupine je stal 83-letni škof msgr. Scatti, ki je bil svoj čas v Milanu veroučitelj mladega Ahila Ratti (prejšnje papeževo ime). Z veliko ganotjo se je spomnil sv. oče svojega častitljivega kateheta in vzgojitelja, ga je presrčno objel ter mu izpregovoril lepe besede spoštovanja in hvaležnosti. Na navzoče je napravilo to srečno snidenje globok vtis.

Misijonarji kot vojaki. V bojih francoskih čet proti Druzom v Siriji se je moralo vojskovati tudi 68 misijonarjev, ki jih je po 12dnevem vežbanju framason poveljnik Sarraill postavil v prve vrste, tako da so imeli velike izgube. Tudi francoski katoliški krogi so prepričani, da je Sarraill to storil zgolj iz sovraštva do katoliških misijonov. Sarraill je odpoklican. — V Damasku je umrl 25. okt. grško-katoliški patriarh msgr. Dimitri Cadi, in sicer nenadoma in hitro. Ker je bilo to vprav na dan, ko so Francozi obstreljevali mesto Damask, sklepajo, da je padel kot žrtev bombardiranja. Patriarh Cadi je bil določen, da bi moral imeti 18. nov. ob 1600letnici prvega vesoljnega cerkvenega zbora v cerkvi sv. Petra v Rimu veliko sveto mašo vpričo svetega očeta po grškem obredu.

Znamenitost. V Milanu je bil blagoslovljen obnovljeni samostan karmeličank, ki ga je bil

pred 140 leti cesar Jožef II. zatrl. Svečanost je bila tembolj znamenita, ker je bila navzoča tudi prava sestra sv. Male Terezije Deteta Jezusa, ki je prednica francoskega samostana v mestu Lisieux. — Med redovnice v Milanu je vstopila tudi grofinja Paterno, ki je nje soproj postal dominikanec. Redovna posvetitev te zakonske dvojice iz najvišjih italijanskih krogov — je za sedanost izredna novica.

V Sveto deželo se bo podalo 200 romarjev 25. februarja 1926. Izhodišče bo Celovec. Romanje bo pod pokroviteljstvom dunajskega kardinala dr. Piffila in celovškega škofa dr. Adama Hefterja. Pot bo šla preko Trsta v Jafu. Povratek 19. marca.

Pisemske znamke sv. Frančiška bodo oskrbeli v Italiji za 700letni jubilej velikega svetnika. Leta 1926. praznujemo namreč 700letnico, odkar je umrl sv. Frančišek Asiški. Predstojnik frančiškanskega samostana v mestu Asizi se je osebno zglasil v ti zadevi pri ministrskem predsedniku Mussoliniju, ki je baje radevolje pritrdil predlogu glede javnega praznovanja in glede jubilejnih znamk. Mussolini je dovolj razumen, da vidi vprav v papeškem prestolu in v serafskem svetniku slavo Italije. Tega njegovi predniki framasoni niso umevali.

Osrednje semenišče. V Pragi nameravajo ustanoviti centralno semenišče in zidati veliko poslopje, kjer se bodo vzgajali bogoslovci vseh škofij češke cerkvene province.

Boj nenravnosti. Glavno predsedstvo katoliške ženske mladine v Italiji je započelo boj proti nedostojni ženski noši. Razpisane so nagrade za primerne in dostojne ženske kroje. Nekateri krožki so že priredili razstave lepih modnih oblek ter povabili na ogled osobito šivilje in krojačice. Drugi krožki so ustanovili odseke za šivilje, ki se zavežejo, da bodo izdelovale samo tako obleko, ki ustreza cerkvenim predpisom.

Jeruzalemski romarji iz Španije, 150 po številu, so izgubili (početkom oktobra) dva tovariša, ki sta se ponesrečila. Blizu Nablusa se je prevrnil avto, ki sta se na njem vozila. Oba sta kmalu nato umrla.

Božič v Betlehemu bodo praznovali romarji, ki se 17. decembra ob štirih popoldne odpeljejo iz Trsta v Palestino.

Semenišče za pozne duhovske poklice so ustanovili v kraju Beleke blizu Paderborna na Westfalskem. Diaspora v Nemčiji potrebuje duhovnikov. Ker je mnogo nadarjenih mladeničev, ki v deški dobi niso imeli ne prilike, ne sredstev, da bi se bili oprijeli šolanja, pa jih še vedno vleče srce v duh. stan, jim je zdaj omogočeno dospeti do vzvišenega cilja v tem zavodu. Ponudnikov v prvih letih je bilo toliko, da vseh niso mogli sprejeti. —

Zavod je posvečen sv. Klementu Dvořaku, ki je — kakor znano — bil poprej pekovski pomočnik in je šele kot tak začel hoditi v srednjo in bogoslovno šolo. Postal je duhovnik kot poznopoklicanec.

V Lurd in Límpias se je bil podal preteklo poletje romarski oddelek (146 oseb) iz Avstrije in Nemčije. V Límpiasu je bilo 12 udeležencev toliko srečnih, da so videli in opazovali spremembe na podobi Križanega. Neki kanonik iz Celovca je opazoval z daljnogledom, kako je Zveličar na zgoraj obrnjeno glavo povetil ter silno ljubeznivo pogledal na opazovalca. Neki dekan iz škofije St. Pölten izpričuje, da je opetovano videl, kako so kapljice krvi na več krajih drsele po licu. Pripravljena sta opazovanja potrditi s prisego.

Japonski princ novomašnik. Čudna so pota božja. V Benetkah je bil posvečen za mašnika japonski princ doktor in nekdanji profesor v Kagolhima na Japonskem Franc K. Iwashita. Patriarh Lafontaine mu je podelil red mašniškega posvečenja. L. 1919. ga je japonska vlada v uradnih zadevah poslala v Evropo. Meseca avgusta 1919 je bil slovesno sprejet v katoliško Cerkev, in sicer v kapeli zavoda »Collegium Germanicum«. Pri tej priliki mu je po končanem sv. obhajilu podelil zakrament sv. birme msgr. Cerretti, sedanji nuncij v Parizu. Že takrat je sklenil, da hoče postati misijonar v lastni domači deželi. V Rimu je študiral bogoslovje v zavodu dominikancev (Calleg. Angelico). Dokončal je pa bogoslovne nauke v Benetkah. Njegova sestra je redovnica v Londonu; ena sestra je pa omožena. Hkrati z japonskim princem je postal mašnik njegov prijatelj, bivši sodni adjunkt Gian Carlo Castagna iz Benetk. Tudi ta mož je bil v službi italijanske vlade ter nastavljen v Carigradu kot tajnik italijanske trgovske zbornice. Po naročilu vlade je obiskal Turčijo in Tripolitanijo; nato je imel sedež v Rusiji; prehodil je pa vse dežele noter do Japonske. Nekaj časa je bival tudi v Ameriki, nato se je pa vrnil v rojstno mesto. Tu je našel izkušeni mož idealno-nadahnjenega japonskega princa, ki se je z njim tudi hitro seznanil in sprjaznil. Sklenila sta, da bosta po prejemu sv. mašniškega posvečenja šla na Japonsko, kjer se bosta posvetila izključno učeci se mladini. Iwashita biva zdaj za nekaj časa v Londonu, Castagna pa v Rimu.

Drobne novice. V Severni Ameriki je prestopil v katoliško Cerkev rusko-pravoslavni škof A. Dzubay. — Na evharističnem svetovnem kongresu, ki bo v Chicago, bo zastopal papeža njegov državni tajnik kardinal Gasparri. Podal se bo v Ameriko v spremstvu več rimskih kardinalov meseca junija. — Za 700letnico smrti sv. Frančiška Asiškega bo

oskrbela italijanska vlada posebne pisemske znamke s tremi prizori iz svetnikovega življenja. — Pišejo nam, da je nameravani napad na laškega ministrskega predsednika povzročilo mednarodno framacostvo, ki se jezi, da je Mussolini zopet vpeljal krščanski nauk v osnovnih šolah. — Katoliška misel je pri zadnjih volitvah na Češkoslovaškem sijajno prodrila. Katoliški Čehi in Slovaki so najmočnejša stranka v državni zbornici. Katoliški Slovenci se tega napredka od srca veselimo.

Po domovini

25letni jubilej duhovnega in krušnega očetovstva med deško mladino v ljubljanskem Marijanišču je praznoval 15. nov. ravnatelj zavoda prelat Andrej Kalan, stolni prošt in šk. generalni vikar. To tiho, skrbi polno, z občudovano milobo in trezno preudarnostjo negovano karitativno delo za rešitev in vzgojo osirotele dece bo božji Prijatelj mladine sam ocenil in poplačal; človeška sodba ne zna tega in takega prizadevanja prav pretehtati. Koliko fantičev se je obvarovalo propasti, ker so prišli v varno zavetje; koliko se jih je rešilo tekom četrstoletja! Lepo število nadebudnih mladeničev, ki so bili v varstvu novozidanega konvikta, se je posvetilo Bogu v duhovskem stanu; nekaj se jih je pa odločilo, da delujejo kot pošteni katoličani v svetnih poklicih. — V zavodu, kakršen je Marijanišče, pa ne zadostuje samo glava, ki vodi, marveč je treba mnogo rok in mnogo pomoči, da se živahni gojenci oskrbe duševno, umsko in telesno. Skromnim šol. sestram III. r. sv. Frančiška, upamo, ne bo nič škodovano na zasluženju pri tem zavodu, če s priznanjem omenjamo njih vztrajno potrpežljivost in vzorno umevnost pri vodstvu deškega zavoda. Prav posebno velja to priznanje duši celega zavoda, vrhovni svetovalki s. Tereziji Hanzelič, ki tudi te dni praznuje 25letnico svojega uspešnega delovanja na zavodu. Naj ljubi Bog še v bodoče blagoslovi ta lepi zavod in naj mu nakloni obilo podpornikov!

Med naše rojake — slovenske delavce — v Pas de Calais na Francoskem je šel pastirovat g. Fr. Gornik, bivši kaplan v Komendi. Vnetemu duhovniku želimo v tujini obilo božjega blagoslova.

Spremembe v duhovniških službah (ljubljska škofija): Franc Šmit, župni uprav. v Št. Gotardu, pride za benef. v Šmartno pri Litiji; Franc Pfaffar, kaplan v Moravčah, za žup. upr. v Št. Gotard, dalje kot kaplani: Ivan Platiša z Jesenic v Komendo, Janez Zupančič iz Trebelnega na Jesenice, Alojzij

Košmerlj iz Št. Ruperta na Trebelno, Janez Burnik iz Cerkelj pri Kranju v Št. Rupert, Jožef Oražem iz Dol pri Litiji v Cerklje pri Kranju, Franc Vavpotič iz Naklega v Moravče, Leopold Govekar iz Radeč pri Zidanem mostu v Naklo in Jožef Rott iz Podzemlja v Rateče pri Zidanem mostu. Odpustnico za sprejem v zagrebško nadškofijo je na lastno prošnjo dobil Vladimir Globočnik, kaplan v Kranjski gori. Lavantinska škofija: Oblak J., kaplan pri Sv. Benediktu v Slov. goricah, je nastopil župnijo Sv. Lovrenca v Pohorju; Pohrašký Ferd., kaplan pri Sv. Rupertu, pa župnijo Sv. Križa v Trbonju. — Vrzelač Martin je prišel kot kaplan k Sv. Lovrencu. Somrek Anton na Vrankso, Brvar Ign. k Sv. Benediktu.

Prva jugoslovanska misijonarja - jezuita, Slovenec o. Anton Vizjak in Hrvat o. Pavel Mesarič, sta odpotovala 25. nov. v novoustanovljeno jugoslovansko misijonsko pokrajino Bengalijo v Indiji. Napotila sta se najprej v Rim, da prejmeta blagoslov sv. očeta. O Božiču bosta na otoku Ceylonu; kmalu po novem letu pa že na svoji postojanki.

Nova cerkev, ki so jo sezidali redovniki asumpcionisti v Belgradu na čast Marijinemu vnebovzetju, je bila posvečena 1. novembra, na praznik vseh svetnikov. Svete obrede je izvršil nadškof Rafael Rodič. Dokler ne bo sezidana nova škofijska stolnica, bodo katoličanom v Belgradu pomagali tako, da se bodo postavile manjše cerkve in kapele na raznih krajih po mestu. Belgrajskih katoličanov je baje že do 20.000.

Resna beseda višjega pastirja. Ljubljanski knezoškof dr. Jeglič je objavil 26. novembra v listu »Slovenec« s pastirsko odločnostjo, pa z iskreno ljubeznijo do slovenskega ljudstva sestavljeno okrožnico. Višjepastirska skrb mu je narekovala svarilne opomine, ki veljajo vsem Slovencem zlasti sedaj, ko bodo naročali časopise. Gospod knezoškof našteva vse priporočljive časopise, cerkvene, nepolitične in politične, zraven pa pristavlja: »Te liste vam priporočam. Ne pozabite jih naročiti za novo leto. Pomagali vam bodo, da boste naš čas prav umeli in v vseh okoliščinah tako ravnali, kakor je za pravo, Bogu dopadljivo življenje potrebno. — Žalibog, da se nam ponujajo tudi slabi časopisi. Pisani so v takem duhu, da čitatelja nagibljejo na odpor proti Bogu, na mržnjo proti Cerkvi, na zaničevanje duhovskega stanu; deloma pa zbujaajo tudi najgrše strasti... Dragi moji verniki! Pred takimi listi vas svarim! Prepovedani so že po naravni postavi, ker nasprotujejo vašemu verskemu in nraavnemu življenju ter zbujaajo celo verske dvome. Prepovedani so pa tudi po cerkveni

postavi... Dragil! Ali boste take knjige in časopise naročevali?... Ali ne boste poslušali svoje vesti, poslušali glasu svete Cerkve ter po nagibu svoje zdrave pameti take nevarnosti odbijali od sebe in od svojih otrok? Pomislite na sodbo božjo in na večnost!» —

To so resne besede — za zveličanje in srečo svojega naroda preskrbnega nadpastirja. Vsakdo, ki ima še iskro verskocerkvenega mišljenja, bo svojemu škofu pritrtil in se odpovedal slabemu časopisju ter se naročil na zanesljivo dobre in poštene.

Duhovne vaje za učitelje in profesorje bodo v božičnih dneh v novem »Domu« pri oo. jezuitih v Ljubljani.

Bi bilo že zdavnaj treba — dasi še ni prepozno. Na Štajerskem se je sprožila misel, naj se zbirajo podatki o svetem življenju † škofa *S l o m š k a*, da bi se potem na podlagi zbranih in dokazanih dejstev mogel predlagati proces za proglašenje med blažene.

Umetnost. Nova slika Brezmadežne je krasila glavni altar frančiškanske cerkve v Ljubljani o priliki adventne zorne pobožnosti. Slika je umotvor akademskega slikarja o. Blaža Farčnika, ki je vanjo položil vso svojo otroško ljubezen do nebeške Matere.

Dopisi

Reteče pri Školji Loki. Mislili smo, da bomo skromno praznovali 25letnico ustanovitve dekl. Marijine družbe, pa se je slavnost razvila v celodnevno manifestacijo marijanske misli. Povabili smo g. kanonika dr. Klinarja, ki je v soboto in nedeljo spovedoval, imel drugo službo božjo, popoldne pa vsem do srca segajoč kongregacijski govor.

Po lepo uspeli dopoldanski slavnosti v bogato ovenčani cerkvi se je ob dveh razvil izpred Društvenega doma lep izprevod vrtca, mladeničev in mater, ki so v kongregaciji, zastopstva sosednih Marijinih družb, osobito iz Smlednika s krasno zastavo, in končno domača družba. Po končanem sporedu v cerkvi je sledilo posvečenje, zahvalna pesem in blagoslov. Nato smo v lepo okrašeni dvorani proslavljali Zavetnico Marijo s pesmimi, s tamburanjem, deklamacijami in nagovorom. Proslavo sta zaključila dva igrokaza.

Omenjamo, da je od 69 mladenk, ki so bile sprejete pred 25 leti, v družbi še 11; 12 jih je stopilo v zakon, 9 jih je umrlo, 37 jih je torej izstopilo iz družbe. K tej proslavi so došle vse »srebrne« slavljenke, tudi one, ki bivajo v drugih župnijah.

Naš obnovljeni sklep se glasi: Na veke zveste, ljuba Mati, ti hčere hočemo ostati!

Buče pri Kozjem. Po dolgi, skrbni pripravi se je ustanovila tudi pri nas mladeniška in deklška Marijina družba, za kar se srečni novi Marijini otroci zahvaljujemo svojemu blagemu dušnemu pastirju M. Turku. 25. oktobra je bil za nas oni srečni dan, ko smo po ganljivem govoru dekana Marka Tomažiča in po skupnem sv. obhajilu pred oltarjem rožnovenske Kraljice bili sprejeti v armado Marijino. Naša četa zaenkrat še ni velika (35 mladenk in 9 mladeničev); toda začetek je storjen, led je prebit. Zdaj pa hočemo s svojim vzornim življenjem privabljati tudi druge v svoj krog, ki še omahujejo.

Maribor. Mladeniška Marijina družba frančiškanske župnije je pod vodstvom p. Mihaela Pribožiča izvrstno uspevala. Poleg mladeničev iz župnije je včlanjenih tudi okoli 30 dijakov, ki imajo tudi svoje posebne vaje in predavanja. Vsako prvo nedeljo v mesecu imamo skupno sv. obhajilo v baziliki; v sredo poprej pa ekshorto v kapeli sv. Frančiška. Družba ima svojo knjižnico, ki šteje nad 500 knjig razne vsebine. — Vse je lepo urejeno; žal, da nas je moral zapustiti naš voditelj, ki je odšel na Kronsko goro pri Slovenjgradcu. Za ves njegov trud se mu na tem mestu presrečno zahvaljujemo. Naše delo pa naj blagoslovi Bog na priprošnje Matere Milosti tudi pod novim vodstvom.

Crenovci. Prva mladinska misijona v Slovenski Krajini — kakor se Prekmurje od nedaj imenuje — sta se vršila v tej župniji, in sicer za fante od 4. do 9. sept., za dekleta pa od 20. do 25. nov. Misijona se je udeležila vsa mladina! Zraven domačih je prišlo še okrog sto fantov in deklic iz sosednih župnij. Oba misijona je vodil g. Al. Nastran iz misijonske družbe s svojimi sobraty. Največja cerkev Slovenske Krajine se je o priliki duhovnih vaj spremenila v najlepšo, ker jo je mladina obakrat okrasila, da je izgledala kot nevesta v svoji praznični obleki, da se zaroči s svojim ženinom. Živo je predočevala dušo mladine, ki se je združila z Virom večnega življenja. Vnema mladih udeležencev je bila zares občudovanja vredna; kajti nekateri so čakali pri spovednici od dveh zjutraj do sedmih zvečer tešče — ko so prejeli sveto obhajilo.

Moravče. Nemila smrt je iztrgala iz naše srede Julijano Smrekar v 22. letu starosti. V zgodnji mladosti se je posvetila svoji nebeški materi Mariji, katero je nad vse ljubila. Vestno je izpolnjevala družbene dolžnosti; ves čas ni zamudila niti enega družbenega shoda, dasi je imela poldruge uro težavnega hoda čez hrib do župnijske cerkve moravške. Z veseljem je mnogokrat prihitela tudi ob delavnikih k sveti maši, da je mogla prejeti sv. obhajilo.

S svojo pobožnostjo in ponižno prijaznostjo je bila za zgled in vzpodbudo vsem svojim sosestram. Previdnost božja je naklonila, da je bila vprav na dan družbenega shoda zadnjič med nami, vsa v cvetju in vencih. G. voditelj nam je na kratko orisal njeno lepo življenje in srečno smrt. Ob grobu so ji zapele v slovo družbenice in pevski zbor kat. prosvetnega društva, ki se je udeležil pogreba z zastavo. Poslovil se je od nas tudi dosedanji družbeni voditelj g. Franc Pfajfar. Za njegovo požrtvalno in skrbno delo v družbi se načelstvo javno zahvaljuje. Ves trud naj poplača Bog!

Iz Sedla pri Breginju. 2. oktobra je po enoletni mučni bolezni izdihnila blago dušo Eliza Cušin iz Podbele. Pokojna je bila vzorna družbenica, mirne in ponižne narave. Ko se je leta 1913. ustanovila pri nas dekleška Marijina družba, je bila med prvimi sprejeta. Vsi občani so jo spoštovali, kar je pokazal tudi njen pogreb, ki se ga je udeležilo nenavadno veliko ljudi. Tovarišice so jo pa spremljale k zadnjemu počitku s svečami in venci.

Trata v Poljanski dolini. Ne bomo se hvalili, saj lastna hvala ni kaj prida. Samo toliko povemo, da smo bili pri nas med prvi-

mi, ki smo bili osrečeni z dekleško Marijino družbo. 11. oktobra je bilo že četrto stoletje, odkar prešinja našo dekleško mladino marijanski duh. Na jubilejni dan so vse družbenice pristopile k mizi Gospodovi. Popoldne ob dveh so pa poveličale našo slavnost sosedne kongregacije s svojimi voditelji. Imele smo v svoji sredi poljanske, starooselske, leskovške in lučinske tovarišice. Izpred društvenega doma smo se razvrstile v ozaljšano cerkev, kjer je g. Fr. Rajčevic iz Lučin v vznešenih besedah tolmačil pomen kongregacij in blagoslov, ki prihaja po njih na posameznika in na vso župnijo. — Po slovesnosti in zahvalni pesmi v cerkvi — je bila na sporedu slavnostna prireditev v domu in končno skupno zborovanje zastopstev vseh zbranih kongregacij, pri katerem smo po navduševalnem govoru g. Gogala sklenile, da hočemo res vselej in povsod živeti kot dobri Marijini otroci, da se bomo tako pripravile za značajne in zgledne gospodinje v bodočih poklicih. V to svrhu naj bi čitale tudi knjigo »Mati vzgojiteljica«. Ob sklepu je še v kratkih obrisih podal domači voditelj g. Brajec zgodovino tratarske Marijine družbe.

PROSVETI IN DOMIKI

Globoko umevanje katoliških šol. Katoličani v Združenih državah Sev. Amerike vzdržujejo 6532 katoliških šol za 2 milijona 38.624 otrok. Ali ni to krasno spričevalo globokega verskega prepričanja ter življenja ondotnih katoličanov? Te številke pa govore glasno tudi o velikih gmotnih žrtvah, kajti katoliške šole ne dobe nobene podpore od države, dasi morajo katoličani vse davke točno plačevati. So pač katoliški starši v dno srca prepričani, da so njih otroci najbolje zavarovani v katoliških šolah.

Predhodniki združenja se množe. V Charbinu, v mestu sredi daljnje Mandžurije, se mnogo govori in piše o častitljivem možu, ki ima za seboj 48 svečeniških let. Ta 73 letni pravoslavni duhovnik — Joanes Koronin — je nedavno s polnim prepričanjem prestopil v katoliško Cerkev. Pa s tem še ni zadovoljen, marveč hoče polovico prebivalstva za seboj potegniti. Razkolniki so ga izobčili, lokalno časopisje ga obklada s psovkami, toda Koronin se ne da begati. Prvo sveto daritev je opravil po vzhodnem obredu.

Tam je prava Cerkev, kjer je Peter... Pred časom je bil ruski (pravoslavni) arhi-

mandrit (ruski nadopat) Morozow v Vilni sprejet v katoliško Cerkev. Svojim nekdanjim vernikom je poslal pismo, ki v njem pojasnjuje, da je po dolgem preudarku postal član one verske družbe, ki ima za svojega najvišjega pastirja: papeža v Rimu. »Ko sem storil ta korak,« — tako poudarja — »sem storil to na poziv svoje vesti, prepričan, da je prava Cerkev Kristusova ta, ki ima apostola Petra v svojih naslednikih.« — Te dni je bil Morozow sprejet od papeža v avdienci.

Misijonsko vprašanje. Skrb za vnanje misijone se je podvojila, odkar se je ustanovilo misijonsko združenje katoliških duhovnikov pod imenom »Unio cleri«. V Sloveniji se je ta zveza vpeljala lani, drugod že nekoliko poprej. Na našem jugu opazujemo šele majhne početke. Na prvem mestu stoji Španija, ki ima 4400 članov. Njej sledi Francija (3600), nato pride Nemčija (3000), Anglija (1800), Italija (1700), Belgija (1400), Jugoslavija (1391, med temi Slovenija 974), Holandska (220) i. dr. Vseh članov ima »Unio cleri« točasno 18.000. — Skupni misijonski praznik za Jugoslavijo bo 2. februarja 1926, po sporedu, ki bo pravočasno objavljen.

Je vredno, da se izve. Papež Pij IX. je rekel nekoč tehtne besede: »Med vsemi zakladi v Vatikanu mi je molek (rožnivenec) najdragocenejši in najljubši.«

»Kaj smatrate za nesrečo?« Na to vprašanje je dobil katehet neke vseprek rdeče občine poleg Dunaja v nadaljevalni šoli zelo zanimive odgovore. Kot prvi se je oglašil fantič, ki so njegovi starši soc. demokrati, in rekel: »Če kdo nima prave vere!« Kot drugi se je oglašil mladenič, ki je kazal sicer vedno svobodomiselnih nazore in so njegovi starši čisto brezverni. Rekel je: »Prosim, nesreča je, če ima kdo svobodomiselnih starše in je tudi tako vzgojen.« — Očividno so taki mladeniči že sami izkusili in na svojih starših opazovali, kako nesrečen je človek brez Boga.

Kdo more ugovarjati! Med čudovito ozdravljenimi v Lurdu, ki jih letos naštevata lurski letopis, je tudi 21 letna Luiza B a p s t. Pripeljala se je v Lurd z romarskim vlakom iz mesta Bordeaux (Bordó). Bila je začuda izdelana, zares žalostna postava. Ko so jo dvignili z voza, je pristavil neki zdravnik: »No, če bo ta ozdravela, bom tudi jaz veroval v čudeže.« Štirje vseučiliški profesorji v Bordóju so označili njeno stanje kot nezdravljivo. Njeni starši so umrli za jetiko. Vse življenje Luizino je bilo mučeniško: Imela je jetiko, vnetje prsne mreže, vnetje v kolku, operirana je bila na slepiču. 22. avgusta 1925 so jo pripeljali k evharistični procesiji v Lurd. Ob tej priliki so jo zgrabile bolečine v vseh delih telesa, kakor še nikdar prej. Nezavestno so prenesli v bolnišnico. Toda v tem trenutku čuti, da je popolnoma zdrava. Sama se napravi, zahteva krepke hrane in gre v mesto. V zdravniški pisarni izjavijo štirje

zdravniki, da je docela ozdravela in da so njena pljuča čisto normalna. Naravnim potom se to hipno ozdravljenje nikakor ne more razložiti... Pa so še zaslepljenci, ki ne marajo o teh in enakih dogodkih ničesar slišati, samo da ostanejo zakrknjeni in da ostanejo v svoji neveri.

Senca in solnce. Iz spisa bernskega župnika Nünlist, ki je obiskal Ameriko, izvemo tole: V ogromnem mestu Newyork, ki ima 5 milijonov 600 tisoč prebivalcev, ni nič manj kot poltretji milijon oseb, ki se ne priznavajo k nobenemu verstvu. Strašna številka! (Kako potrebno je, da molimo za izpreobrnjenje nevernikov!) Nekaj čez 2 milijona je kristjanov, od teh pa poldrugi milijon katoličanov. Vsi ostali kristjani so pa razdeljeni na okrog 300 verskih sekt (ločin). Koliko zmot in zablod!

1.500.000 je pa katoličanov. Lepo število, zlasti ko čujemo, da so povečini jako vneti, zvesti in nadvse požrtvovalni. Navsezani so z vso ljubeznijo na svoje župnije. Ob nedeljah so cerkve vselej vse napolnjene — in sicer po štirikrat, petkrat, nekatere celo po devet- do desetkrat. In cerkvâ je tam veliko; pa lepe so in velike. Najlepši kras svetišč so pa verniki, ki jih polnijo.

Ganljivo je zlasti, da pristopa v Newyorku toliko mož k mizi Gospodovi in še celo večkrat med tednom. Poročevalec je spoznal župnijo, ki ima 5000 ljudi, pa je vsako nedeljo pristopilo 600 mož k sv. obhajilu. V središču kupčijskega oddelka (Manhattan) je stara škofijska cerkev, ki je v postnem času čez poldne vsak dan polna moških častilcev, ki opravljajo uro.

Za Marijin dom!

Marijine družbe so se v Sloveniji razvile v takem številu in obsegu, kakor malokje drugod. Če častnemu številu odgovarja tudi vzoren ustroj, dosegljiva notranja popolnost, si morata obe slovenski škofiji kar častitati. Skoro gotovo je pa marsikje kaj nedostatnosti, saj se človeška slabost prikrade dostikrat v najboljše vrste. Skupnemu prizadevanju Osrednjega sveta, voditeljev in načelstev v družbi z »Bogoljubom« se bo in se mora posrečiti, da bo šlo z božjo pomočjo vedno na boljše, navzgor.

Ena glavnih namer, ki se z njimi točasno peča Osrednji svet Marijinih družb v Ljubljani, je še — rekli bi — v povojih, pa se bo uresničila, ker se mora, ako hočemo napredovati. Osrednji svet stremi namreč za tem, da si oskrbi primerne prostore za osrednjo pisarno, skupno osrednjo knjižnico, skupno skladišče

za kongregacijske potrebščine, skratka: le p Marijin dom hoče postaviti. V njem bi se priredila zbirališča za Vrtce ter za številne šolske in druge kongregacije, ki se sedaj nimajo kam djati; v njem bi bila večja kapela za slovesnejše shode in pobožnosti. V domu bi tudi deželske kongregacije dobile nele pouka in sveta v družbenih zadevah, ne le vseh potrebščin za Marijine družbe, marveč bi imele vsekdar tudi nekak zatek ob marijanskih prireditvah in drugih slovesnih prilikah.

Misel za Marijin dom ni le sprožena, marveč se že nekoliko oblikuje; kajti svet za stavbišče je že odbran in skoraj darovan na večjo proslavo Marijino; načrti so že na papirju, najbrž tudi le za Marijin honorar... Vse drugo je pa seveda še v božjih rokah. Toda v krogu Osrednjega sveta prevladuje prepriča-

nje: za tako idealno podjetje se bodo gotovo odpirale od časa do časa roke onih častilcev Marijinih, ki jih je Bog bogatejše obdaril, ne da bi bilo zopet treba prosjati in klicati: Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača.

Delovanje Osrednje pisarne Marijinih družb v letu 1925.

Dopisov z odgovori brez naročil je bilo 283. Enaki dopisi, ki so veljali za več družb, so se pošiljali skupaj pod eno številko, zato je bilo dopisov v resnici veliko več. Na vse družbe, 430 po številu, je bila poslana ena okrožnica. — Naročil je bilo okrog 500. Med naročila spadajo: knjige, svetinje, trakovi, razglednice, štampiljke, tudi zastave itd. — Največ je bilo razposlanih knjig.

»Knjige o Mariji« je bilo razprodane okrog 700 izvodov. Dalje je bilo razprodanih 76 izvodov Sv. pisma, približno 1000 izvodov »Fantiča, le gor vstan«, 800 izvodov »Vodila Marijinih družb« in pa 1300 izvodov »Pojte«. Poleg teh knjig je pisarna razposlala raznim družbam veliko število drugih, posebno nabožnih knjig in mnogo drugih potrebščin.

Morda je uresničenje te lepe zamisli še precej daleč — a poguma ne bomo izgubili. Namera skupnega Marijinega doma naj dobi trdnih tal med vsemi, ki se vnamajo za kongregacije in za čast Marijino.

»Voditelja Marijinih družb« je razposlala pisarna v tem letu štirikrat na Goriško in Koroško.

Za seje Osrednjega vodstva je sestavljala pisarna daljša poročila o svojem delovanju. Omenjala je želje in potrebe posameznih družb ter dajala nasvete pri važnih vprašanjih.

Zbirala je statistiko. Prometa je imela za 280.000 Din. Koncem leta je začela pripravljati snov za tisk Marijine knjižice »Gabriel«. Dela ni bilo malo. Ko bi se še vse družbe bolj zanimale in se vselej obračale na njo, bi lahko še več napravila. Upajmo, da se pogoma kar najbolj razvije v veselje in čim večji napredek vsem Marijinim družbam. Potrebna pa je podpora vseh Marijinih družb.

Razno.

Na mladinski praznik (28. XII., god Nedolžnih otročičev) bo v ljubljanski uršulinski cerkvi po kratkem nagovoru ob štirih popoldne slovesen blagoslov mladine, ki je združena v misijonskem »Dejanju — posvečenem Detinstvu Jezusovemu«. Isti dan (ponedeljek) bo ob osmih zjutraj sveta maša s petjem za žive člane D. sv. Detinstva. Starši ljubljanski! Pošljite na tepežni dan mladež v nunsko cerkev k jasicam!

Skofljsko vodstvo Dejanje sv. Detinstva opozarja gg. poverjenike na novi »Vestnik«, ki ga dobe brezplačno v prodajalni K. T. D. (Ničman) že lahko pred prazniki.

Loterija naših dijakov se ne bo obnesla, in v kuhinji za ljubljanske visokošolce (v Marijanišču) ne bo kaj v posodo djati, če ne bomo bolj posegli po srečkah. Izvedeli smo, da je še zdaj mnogo, prav mnogo srečk neprodanih. To bi pa bilo res slabo znamenje za katoliške Slovence, če bi niti na ta način ne priskočili na pomoč svojemu bednemu dijaštvu. Kdor koli zmore, naj kupi za 10 Din upanja na srečo in dobiček. Srečkanje je pred durmi!

Mladim pa dajmo v roke mladinska lista »Vrtec« in »Angelček«. Letnik se je sicer začel s šolskim letom, toda za naročanje je še vedno čas. Nič nikarte ugibati, kaj bi dali svoji deci za božično ali novoletno darilo. Kar »Vrtec« in »Angelček« naročite, pa bodo prišli po pošti že kar štirje zvezki, drugi pa slede, in sicer vsak mesec sproti. »Vrtec« ne

stane več kot 14 Din, »Angelček« pa samo 8 Din. — Naši nasprotniki kažejo občudovano vnemo za medlo mladinsko berilo, ki dostikrat nima nič krščanskega, mi pa smo tako mrzli, hladni in počasni, če treba mladini, ki nujno potrebuje res zdravega, vzgojnega berila, kaj oskrbeti ali naročiti. — Novo leto se bliža. Mladini bomo naročili »Vrtec« in »Angelčka«.

Modni časopisi imajo veliko privlačnost med ženstvom zlasti po mestih. Na tem polju — tako sodimo — ima židovstvo bogato žetev. Izlepa se ne sliši, da bi bilo kako tako podjetje v katoliških rokah. Meseca novembra je pa vendar začel izhajati katoliški modni časopis (založba B. Kühn, M. Gladbach) v nemškem jeziku: »Blätter für Kleid- und Heimkultur« (List za negovanje obleke in doma). Na uvodnem mestu beremo: »V času, ko tako pogrešamo nežnočutnosti, ko je tako malo zavesti za odgovornost, hočemo biti me katoliške žene čuvarice ženske časti in ženstva. Iz naše srede naj izgine vsaka lahkomišljenost in nerazsodnost; držati se hočemo prave usmerjenosti nasproti temu, kar moda brez izbere spravlja na trg. Uporabiti hočemo vso oblikotvorno moč, da preprečimo obsodbe vredne modne vplive.« — Katol. modni časopis naj utira pot dostojni modi!

Utrinek. Imamo rečenice, ki odtehtajo stotine tiskanih strani. Mednje štejemo tudi besedo »Božič«.

Zlata zrna.

Župnik iz Arsa na Francoskem, Janez Vianney, ki je bil zadnjega maja prištet med svetnike, je bil kljub svoji preprostosti mož globoke modrosti. Njegovi izreki se berejo kakor pregovori; v vsakem je skrito zlato zrno. Naj navedemo samo nekatere:

Tri četrtine kristjanov se trudi samo na ljubo telesu, ki bo kmalu v zemlji strohnelo.

Svetniki niso vsi dobro začeli; vsi so pa dobro končali.

Brez Svetega Duha smo kakor kamen na cesti. Vzemite ga v roko in stiskajte ga — nič ne pride iz njega.

Če govoriš o politiki ali kupčiji, se utru-

diš; če pa govoriš o Mariji, imaš vedno kaj novega.

Večkrat se mi zdi, da se največ kristjanov, ki se pogube, pogube radi tega, ker jim manjka pouka.

(Ta zadnja trditev je vsega vpoštevanja vredna. Koliko je n. pr. pri nas ljudi, ki podpirajo proticerkveno časopisje, ter pošiljajo svoje otroke v proticerkvena društva — bolj iz nevednosti in nepoučenosti, kakor iz zlobnosti ali nasprotstva do svete Cerkve. Ko bi se dali poučiti, bi spoznali, kako brezvestno delajo, kako pomagajo slabi stvari na nože, kako pljujejo v lastno skledo, kako vodijo svojo deco v pogubo.)

Odpustki za mesec januar 1926.¹

1. Petek, prvi v mesecu. Novo leto. P. o.: a) udom br. preč. Srca Mar.; b) udom Družbe krščanskih družin; c) istim kakor 16. dan; d) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; e) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. oč ta; f) udom br. presv. Srca Jez. — V. o.

2. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu. Presladko Ime Jezusovo. Udom rožnvenške br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se danes obhaja zunanja slovesnost tega praznika, dobe danes ali v osmini p. o. vsi verniki, ki prejmejo svete zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. Dalje popolni odpustek istim, kakor 16. dan.

6. Sreda, prva v mesecu. Sveti Trije kralji. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnvenške br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rož-

nega venca; e) udom br. za duše v vica; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom Dr. sv. Petra Klaverja, ako obišejo cerkev ter molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; h) istim kakor 16. dan; i) vsem pod navadnimi pogoji, ako opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa. — V. o.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan.

10. Nedelja. Sv. Družina. P. o. udom Družbe krščanskih družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. Sobota. Sv. Bernard in tovariši. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

17. Nedelja, druga po Razglašenju Gospodovem. Kjer se danes obhaja slovesnost praznika presv. Imena Jezusovega, se dobe danes tisti odpustki, ki so navedeni za tretji dan tega meseca.

19. Torek. Bl. Bernard. P. o. istim kakor 16. dan.

23. Sobota. Marijina zaroka. P. o. udom Družbe krščanskih družin.

25. Ponedeljek. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. udom br. preč. Srca M.

28. Četrtek. Bl. Odorik. P. o. istim kakor 16. dan.

30. Sobota. Sv. Hiacinta. P. o. istim kakor 16. dan.

31. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

¹ P. o. pomeni popolni odpustek; v. o. pomeni vesoljna odveza tretjerednikom; br. pomeni bratovščina.

Osrednja pisarna Marijinih družb v Ljubljani, Poljanski nasip št. 10

priporoča sledeče knjige: »Knjiga o Mariji«, Din 50.—; »Sveto pismo«, Din 48.—, 60.—, 84.—; »Pota Marijina«, Din 18.—; »Družbenik Marijin«, Din 16.—, 22.—, 36.—; »K Materil«, Din 21.—, 25.—; »Fantič, le gor vstan«, Din 12.—; »Vodilo Marijinih družb«, Din 12.—, 20.—, 30.—; »Poitelj«, Din 10.—; »Prepevajtel«, Din 8.—. Obenem posreduje Marijinim družbam vse potrebščine. Med te spadajo posebno: diplome, svetinje za ženske in moške Marijine družbe, pravila, tudi zastave itd. Obračajte se v vseh zadevah samo na družbeno pisarno!

Govorilnica

P. S. v K.: Že lani smo omenjali prilično, da se »Prošnje«, priporočila v molitev, pa tudi »Zahvale« objavljajo brezplačno. Če pa kdo kaj priloži za tisk ali v kak drug namen, se s hvaležnostjo sprejme. — A. R.: Svetinje (koščice svetnikov, mučencev), morajo imeti škofovo potrtilno pismo (avtentiko), drugače nimate gotovosti, da so res prave. — Danes pridejo »pesniki« na vrsto. — L. J. v Č. v.: Lepa misel Vas je navdala. O Božiču se človeku srce omebča. Svetonočno razpoloženje ste hoteli viliti v stihe. Hvala Vam za dobro voljo. Tiskati pa ne kaže. — J. G. Dr. pri M.: Ni napačno, kar se je ztilo v kitice. Seveda bi morale imeti vse isto dolžino. Naj izmed desetih kitic navedemo samo dve in sicer zato, ker sta značilni za srečo Mar. otroka, dasi bi se po isti melodiji iz zgoraj omenjenega razloga ne dale peti.

Minilo že deset je let
odkar sem v družbo bil sprejet.
To zame leta so radosti
in polna notranje sladkosti.

Zdaj to te ljuba Mati prosim,
da brez strahu svetinjo nosim.
Naj vedno zvest otrok bom tvoj;
ob smrti mi ob strani stoj!

V vse katoliške hiše, v vse katoliške rodbine dnevnik „Slovenec“!

V rodbinah, kjer je naš „Slovenec“, veje naš duh, tam povsod uniči seme, ki ga poskušajo s svojimi nauki sejati nasprotniki. Zato je pravo apostolsko delo, ako se v dneh okolu novega leta vsi posvetimo delu, da spravimo v kolikor največ hiš, v kolikor največ rodbin naš katoliški dnevnik

SLOVENE C.

Kjer eden ne zmere, naroči naj jih več skupaj „Slovenca“!

„SLOVENE C“ stane:

za leto naprej Din 240.—
za pol leta naprej „ 120.—
za četrt leta naprej „ 60.—

Kdor zbere zase ali skupno s svojimi znanci skupaj naročnino za „Slovenca“, stori res pravo apostolsko delo ter pomaga, da boj proti neveri med Slovenci vedno bolj slavno izvojujemo!

Za Božič Vam nudi največjo izbero v izgotovljenih oblekcah, volnenih jopicah, trikot-perilu, odevah itd. ter raznega sukna za moške in ženske obleke ceneje kot povsod drugod trvdka

F. in I. Goričar, „Pri Ivanki“
Ljubljana, Sv. Petra cesta 29.

Priporoča se bralcem „Bogoljuba“ pri nakupu oblačilnega blaga za ženske in moške obleke, kakor tudi vedno novosti svilnatih, volnenih rut, šerp, dalje posteljnih garnitur, odev domačega izdelka, oprem za neveste in drugih potrebščin — domača, stara poštena trgovina

„Pri Češniku“
Ljubljana, Stritarjeva, Lingarjeva ul.

Zaloga dobrega češkega izdelka.

Cene nizke in poštena postrežba.

Da sem kot rožica lilija,
da vedno se smejem vesela,
to je zasluga najboljšega,
slovečega mila —

„Gazela“

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani že pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 300 milijonov kron.

Pri nakupu manufakturnega blaga pri-
poročamo „Bogoljubovim“ bravcem

Oblačilnico za Slovenijo

Najboljša postrežba, najnižje cene!

Priporočamo

Kolinsko cikorijo

Leta 1849. se je bliskovito
raznesla po celem svetu vest:

zlato

se je našlo v Kaliforniji! Sto-
tisoče ljudi je pohitelo tja v
divjem begu za srečo. Mnogi so
jo našli.

Vam ni treba več iskati
zlata po Kaliforniji in Avstraliji.
Zadostuje, da si ob potrebi ku-
pite Zlatorog-terpentinovega mi-
la, kajti vsak tisočeri komad vse-
buje zlatnik po 10 frankov. Po-
izkusite svojo srečo! Mnogo
zlatnikov se je že našlo, mo-
goče ga tudi Vi najdete!

